Huvitav seltskonna-žurnaalleht

Film ja Elu

Peatoimetus ja talitus Tallinnas, Pikk 30—1. Avatud kl. 5—6 p. l., välja arvatud kolmapäev. Telefonid: toimetus 429-48, peatoimetaja 442-72. Posti jooksev arve 725. Tartu esindus Rüütli 16, telef. 39-20, avatud kl. 9—3. Väljaandja: Kirjastus „Film ja Elu". Vastutav toimetaja F. Karu.

Hind 12 snt

„Film ja Elu" tellimishind postiga: 1 kuu Kr. 0.45, 3 kuud Kr. 1.20, 6 kuud Kr. 2.20, 1 aasta Kr. 4.—. Välismaale poole kallim. Tellimisi võtavad vastu kõik postiasutused. Kuulutuste hind: tekstis 14 s. ja tekstis teksti kirjaga 16 senti m/m ühel veerul. Kuulutused värvitrükis erikokkuleppel.

Nr. 16 | Neljapäeval, 25. aprillil 1940 | VIII aastakäik

FAKIIR

Indias, eks ju, fakiirid
milleski ei tunne piiri —
teevad trikke üha.
Matavad end alla mulla,
võtavad siis välja tulla
kui on suurem püha.

Tuletikkudel nad käivad,
seda imet teha võivad,
mis neil' pakub nalja.
Juhtub kõike jah, maailmas,
nii et vahi kas või silmad
uudishimust välja.

Aga meil ka aseaine —
on fakiire, keegi naine
kõndis paljajalu
Kuivastust. kui proua Virtsu,
ega tunnud mitte tirtsu
mingit külmavalu.

Neli kraadi sooja eetris,
naine kümme kilomeetrit
jääst nii üle astus.
Eestiski on ka fakiirid,
kes ei tunne mingit piiri —
ega mingit raskust!

Siim Sarviste.

Draakonisaare koletised

Varaan — õudseim elajas

Kuulsa „Bounty" kapten Bligh oli esimene meresõitja, kes oma logiraamatus märkis pisikest Komodo't, draakonisaart, milline asetseb India ookeani ja Lõuna-Jäämere vahel. Kuna tema ranna lähedal on palju korallriffe, ei söandanud sajandite jooksul ükski meremees riskida oma eluga ja laevaga, et palja uudishimu pärast maale minna.

Kui aga kuidagi ei tahtnud vaibuda kuuldus, et saarel on muinasloolisi tulekeeltega elukaid, kes sarnlevad hiina draakoneile, otsustas Hollandi asumaade jalgväe leitnant Steyn van Hensbrock asja lähemalt uurida.

Käputäie pärismaalasist sõduritega murdis ta enesele tee läbi vahutavate riffide

ja hakkas bambusvõsastikus kalda ja ürgmetsa vahel otsima ürgelukat. Kummalised jäljed liivas valmistasid üllatust ette. Ning kui oli kõlanud pauk leitnandi püssist, avanes ebausklikus hirmus lähenevate sõdurite pilkudele olend, kes seni oli jäänud tundmatuks kogu maailma zooloogidele: võimas sisalik, kelle hiiglasaba hirmuäratava jõuga peksis liiva üles ja kelle pikk kollane keel tõepoolest sarnles noile, millistega hiina paberdraakonid nii hirmuäratavalt vehklevad uueaasta rongkäikudel!

Kui „varaanide" — nii nimetati neid Komodo draakoneid — avastus sai teatavaks, algas kõigi maade jahihaigete võidujooks saarele. Kuid Hollandi valitsus, kellele saar allub,

keelas maaletuleku ning pani loomad looduskaitse alla.

Kaks neist püüti elusalt ja toimetati laevale. Kuid ainult üks neist jõudis Londoni loomaaeda, teine pääses oma puurist välja ja hüppas Punasesse merre ja kaduski.

Vaevalt on olemas õudsemat looma kui varaan. Üks viimasest ekspeditsioonist osavõtja, kes toimetas Euroopasse umbes tosin varaane, kirjeldab üht püügijuhtumit:

„... Lamasin bambusvõsastiku ööneskäigus. Kostis sahin — siis vaikus. Jälle sahin, ja

äkitselt ilmub pimedusest nähtavale üks kohutav pea,

mille lõugadest tuleb leek — kollane keel: draakoni keel! Ja nüüd võin ma näha ka vastikult läikivaid väikesi silmi bambustunneli hämaruses. Uuesti viskub jube keel ettepoole, ja selle järele ka keha. Siis, vaimutaoliselt järsku, on loom tardunud nagu kivi, täiesti elutu, nii kui puupakk. Jällegi see keel, jälle see õudne edasiliikumine — nüüd ta on traatvõrgus. Põrgu läheb lahti! Meeletu pöörlemine ... minutite jooksul on võimatu aru saada, kus on möllava looma pea ehk kus saba.

Kuna eeloleval nädalal „FILM ja ELU" ilmumispäev langeb pühale, anname järgmise lehe välja neljap. 9. mail.

Sõitja protest

Aeg läheb, asja saab:
arvavad kõik rahvad.
Taksojuht ka arvustab:
elu pole vahva.

Määrdeõli ning bensiin
kallimaks on läinud, —
ega sõitja seda siis
pole mitte näinud!

Sõit kui kallim mõni sent —
sõitja puikleb vastu,
sõimuks muutub kompliment, —
lubab jala astu!

Ligi Tallinna üks linn,
säärane, kus lugu,
et kui kerkib sõidu hind,
siis näeb rahvasugu

kuidas Nõmme omnibus,
midagi ei võida,
ega Arthur, Ants ja Juss
enam selles sõida!

Kuid kahju sellest on,
pääse ei pealinna, —
loodavad, et nende jonn
jäljed jätab sinna.

SIIM SARVISTE.

Maria L.

Lehekülgi

tütarlapse päevikust

Marja kirjutab...

Jalutuskäik puhkepäeval

Pühapäeval, 21. aprillil.

Lõpmatult sentimentaalne tundepuhang on läbinud mu reaalset südant. Süüdistan selles kevadhõngu, mis laiub juba kõikjal ja sinitaevas kuldavat päikest. Hiljagi, too väike „tizian ingel" kui ka ülimoodne tütarlaps, pole pääsnud kevaduimast. Matkasime täna koos Kadriorgu, et nautida kevadesse puhkevat loodust ning leida juba lumikellukesi, esimesi kevadsüdame tuikeid.

Õhk oli kevadiselt range; õrn, mahe tuuleke silus põski ja veidi imelist kevadist väsimust tundus liikmeis. See valdab mind kui ootus suurele elamusele, mis on mulle võõras, kuid ahvatlev.

Tundsin end ülevana oma uues, sinises kevadmantlis (pardon, väike, tütarlapselik edevus on ju lubatud, eks?) peagu võrdsena Hilja laitmatult šiki ja veidi „ebatavalise" mantli kõrval. Muide, Hilja kuldpunased lokid piilusid uudishimulikult uue kübara alt (viimast oli Hilja tookord eelistanud vormimütsile), kuna mina vapralt kaitsesin kooli au.

Meeleolu oli kuidagi veider ja meie keskustelu seepärast aeglane. Vaatlesime mööduvaid daame, härrasid ja õppureid. Viimaseid nähes meenusid Hiljale eelolevad eksamid ja ta avaldas murelikke väljavaateid matemaatikas, aga lootis siiski, et meie inimlik matemaatika vanahärra, kes „ise elab ja laseb ka teisi elada", teda eksamil „läbi ei lase lennata".

Mina aga olen muretu kui linnuke oksal, ehkki ma õppimises pole kuigi hiilgav. Leian olevat Hilja väite üsna õige, et eksamid peaksid olema hoopis sügisel, aga mitte kevadel, mil päike naeratades aknast sisse piilub ja kevadmeeleolud võluvad inimhinge. Ent õppur istugu umbses toas, nina raamatus, ning tuupigu tarkust, püüdes asjatult vabaneda uimast.

Mõned mööduvad meesõppurid tervitasid Hiljat, millele viimane vastas granddaamiliku graatsiaga. Äkki märkasin mööduvate õppurite seas tõmmut poissi, kes tundus mulle kuidagi tuttavlik. Muidugi, too tundis ka mind ning kergitas naerdes vormimütsi. Hiljasse näis tärkavat uus elu, ta surus mu kätt ning sosistas: „Vaata, seal on Endel N. liuväljalt."

Nüüd tundsin minagi oma tookordse „avitaja samariitlase". Leidsin ta olevat väga korrektse ja hästiriietatud, pruunid silmad sädemeid pildumas avameelsest näost, nagu kord talvisel liuväljal. Pidin nüüdki nentima, et tal on pisut sarnasust Tyrone Poweriga.

„Tyrone Power" ühes sõbraga püüdsid meid kõigiti lõbustada, vesteldes nalju koolielust jne. Mina ei kõnelenud palju, olles ikka veel vallatud kevaduimast, kuulatasin Hilja heledat „koloratuur-naeruhelinat" ja piilusin vahetevahel uisurüütli tulisilmi, vaadeldes ka vastutuljaid.

Kaugemalt lähenes mulle nii tuntud kuju, härra daamiga. Taevas, kuidas ehmusin, see oli ju papi, mis ta küll ütleb, nähes oma printsessikest noormeestega! Püüdsin veidi abitult tõsta mantlikraed, et end varjata, kuid see oleks näinud üpris koomiline sellise sooja ilmaga. Pigemini oleksin ümber pöördunud, kuid enne silmasin, et too uhke paabulind, elegantselt riietatud ja hoolikalt „make up"-iga daam oli preili Zoja, tippides kergejalgselt papi kõrval.

Enese varjamise kavatsus ununes mul täiesti ja peagi jõudis papi minuni. Üheteise silmist „tõtt" lugedes leidsime neis ka veidi süütunnet. Järgnes tulivihane pilk minu sinisilmist preili Zojale ning tema dušitatud ripsmete loorivarjult öömustadest silmadest helkis üleolev tuluke.

Vahetasime papiga mõned tavalised viisakussõnad ning nüüd mõtlen hirmuga preili Zojale, kes järjekordselt näib püüdvat vallutada mu kalli papi kergemeelset südant.

Muide, Endel kutsus mind Hiljaga oma kooli peole, mis toimub varsti. Pean sellest „luksusest" aga loobuma, kuna mammi on võtnud minult enne eksameid igasuguse vabaduse, isegi kinoskäimise loa, kuna see juhib mõtted teisale.

NAER ON TERVISEKS

Ega tea...

„Kas ei ole see kuulmatu?" naerab preili Pauline. „Nüüd laseb Paul mind siin pool tundi oodata. Ja alles eile kinnitas ta mulle, et ta on minu pärast valmis minema kas või maailma otsa."

„Võib-olla asus ta juba teele!" ütles sõbratar.

Käbi ei kuku kännust kaugele

Poiss: „Kui ma suureks saan, tahan ma palju raha teenida — just nagu isa."

Tüdruk: „Kui mina suur olen, tahan ma palju raha välja anda — just nagu ema."

Ema on targem

„Ta ütles mulle, et ma olevat kõige meeldivam tüdruk kogu linnas. Kas meie ei kutsuks teda külla, ema?"

„Tead, laps, ma jätaksin talle parem ta arvamise."

Mõtles küll

„Kas teie siis ei mõtelnud oma vaesele isale, kui teie sissemurdmist sooritasite ja mantli varastasite?" küsib kohtunik.

„Siiski," vastab kaebealune, „kuid tema jaoks oli see liiga suur."

Veel ei ole.

„Teie surnud mees oli linnapea. Kas on tal juba järglast?"

„Ei, ma jäingi leseks."

Kõnelus unes.

Temake: „Hans, sa kõnelesid täna öösel unes."

Tema: „Palun andeks, kui ma su ju[illegible]"

Robert Youngi näeme varsti [illegible] uues filmis.

LOOMING

9 lhk. järg.

peatus, usutavad, nagu olid õiged ka tänavate nimed ja kõik tingimused ning olustikud — tüüpilised ja tõepärased.

Kuulanud teda juba sajandat korda, ma palusin, püüdsin veenda, anusin, et jutustagu sellest mulle puhtsüdamlikult ning avameelselt, — seletagu, mis see kõik tähendab ja milline on siin minu osa...

Kahjuks oli ta tavaliselt iga jutustuse järele väga väsinud, ta näojooned langesid, ta sulges oma silmad, surus end mu vastu nii, et ma ei teadnud, mida teha või kuidas end ülal pidada. Tema lõputud lõbutsemised peagu iga meesterahvaga, tema salapärased äraolekud ja kolamised linna mööda, tema vestluskirg ning imelik avameelsus algasid juba kaua-kaua enne meie abiellumist, nii et ses suhtes ei muutnud abiellumine midagi. Ta armastas mind kahtlemata puhtalt ning palavalt, siiski ei suutnud ma muuta tema seniseid harjumusi. Ka olnuks minu poolt korraldatud stseenid täinsti otstarbetud: tema avameelsus võitis.

Igasuguste teooriate olematus, millega olnuks võimalik tema ülalpidamist õigustada, viisid mind viimaks arvamisele, et ta on võib-olla haige. Kuid ka selle vastu kõneles palju asjaolusid. Aga temalt eneselt midagi lähemat teada saada oli raske: tujutuolek, iseäralik olek, mõtisklev naeratus, liigahtus kitsa õlakesega ehk morn, kapriislik vaikimine.

IV.

Nii siis tuli mul läbi teha alanduse astmed. Ei aidanud mu rääkimised, ei truudusemurdmise silmakirjalik sallimine, ei mu sunnitud, ebaaus rahulikkus.

See kõik ei mõjunud talle kuigi palju. Tema äraolekud olid endiselt sagedased ning ootamatud. Endiselt avameelsed olid ka tema jutustused ja ma kuulasin neid, nagu varemgi, kangenedes haiglikult teravasse tähelepanupiinasse.

Kuid, lõppude-lõpuks, tuli mulgi see šablooniline, kuid ainuke tee, millele satuvad kõik õnnetud mehed, otsustada: otsustasin salapäraselt naiselt välja jälgida kas või ainsagi armukese (oh kuidas ei sobinud too labane sõna selle naise ülalpidamisega), et talle siis karmilt kätte maksta ja et teha lõpp kannatustele...

Ma hakkasin naist jälgima erakordse ettevaatusega. Mulle seltsisid kõik nood ei-kuhugi-kõlvulised trafadetid, nagu revolvrid ja pussid, mis nüüd pidid mu au uuesti j[illegible]le seadma, ja ma hakkasin ootama selle tulemusi eht ameerika kriminalistile omase kavaluse ning ettevaatusega.

Ma hakkasin jälgima kohe esimest naise äraolekut. Ta väljus kodust, nagu ikka, šokolaad kaasas ja käekott kaenla all...

Ta suundus tänavale nagu millegi üle mõteldes, võttis siis voorimehe ja sõitis minema.

Nagu iseenesest arusaadav, ma kihutasin ta kannul. Ta sõitis vaid vähe aega. Voorimees peatus Suveaia juures, kus siis naine sisenes pikaldasel käigul aeda. Nähtavasti pidi kohtamine olema siin. Jälgisin teda kõrvalolevalt puiesteelt tuksuva südame ja sügava häbiga. Möödus terve tund, ja ikkagi ei tulnud keegi tema juure. Aga kolmanda tunni lõpul ta tõusis püsti ja suundus aeglaselt väljapääsu juure. Täna, nagu näha, ei õnnestunud. Ometi, kui rahulikud olid tema liigutused. Tõesti, kas ta enesearmastus ei kannatanud selle all põrmugi?

Aiast ta suundus koju, kuid tuppa ta ei läinud, vaadates vaid tänavalt tumedaid aknaid. Jõudnud arvamisele, et mind kodus pole, ta pöördus ümber ja lahkus uuesti. Seekord Nevski peale.

Ma ei jäänud temast maha. Nevski ta võttis jälle voorimehe ja sõitis siis ligi tund aega. Siis, ilmse väsimusega käigus ja liigutusis, ta pöördus jälle koju ja silmitses tumedaid aknaid. Mind polnud ikka veel kodus...

Seistes hetke, ja mõeldes, ta siirdus nüüd taha õue, avas jalgvärava väiksesse aeda ja, sisenenud, istus lähedalseisvale pingile. Seal ta istus paar tundi.

Viimaks ma tüdinesin jälgimast ja, mitte mõistes, mis see tähendab, läksin koju.

Poole tunni pärast tuli ka naine. Ta oli väga väsinud, kuid surus end siiski palavalt mu vastu. Ma, nagu ikka, ei lükanud teda enesest emale — ükspuha mil ajal ja kust kohast ta saabus koju.

— Kus sa olid? — küsisin temalt.

— Linnast väljas, — vastas ta väsinult, — seal on praegu nii kena! Me vaatasime, kuidas poisid püüdsid kalu.

— Kas olid üksi?

— Ei. Tuttavaga. Tead, seal on nii hea olla! Vaikus... vaikus... loojenev päikene... jõe läikiv pind.. Õnge peened ridvad peegelduvad vees... nii ilus! Teisel kaldal, kusagil, mängitakse lõõtspilli... Seal nägime, kuidas joodeti hobuseid... Need olid sellised suured, tugevad, läikivate silmade ja sirgete, peenete jalgadega... Oh, kui kaunis see oli!... Ja siis tuttav õpetas mind ratsutama... Kui kena on sõita .. Tead, kui hobune ajab end püsti. siis pole mingisugust vajadust end kummardada vastaspoole... ei sugugi ..

Fotorežissöör Sylvan Symon.

Ja põhjalikult — põhjalikult ning imetletava elavusega ta jutustas mulle, kuidas ta õppinud ratsutama ja mida rääkinud maneeži teenijad ja milline olnud tema tuttav...

Aga mina kuulasin teda oma tavalise tähelepanuga, nagu ikka, ja nägin just kui ilmsi jõge, ja poisikesi, kes püüdsid kalu, ja keni jooksvaid hobuseid, ma kuulsin nende hirnumist ja sealpool jõge mängivat lõõtspilli hääli...

V.

Ma jälgisin teda veel mitmel päeval, ja ikka kordus üks ning sama nähe: ta ei sõitnud kuhugi, ei kohanud kedagi, vaid käis ära ja valetas selleks, et ...luua... No jaa, luua, et välja mõelda ja luuletada ja et siis hiljem tingimata jutustada seda mulle, ja ainult mulle, sest kes oleks teda nii tähelepanelikult kuulanud, kui mina... Kes oleks tahtnud tungida tema toredate, selgete ning imelikkude mitteolevate juhtumiste igasse peensusse?...

Aga kui ma viimaks süüdistasin teda ja jutustasin talle oma jälgimisi, siis ta kohkus, värises ja hakkas nutma...

Kohkusin siis omakord minagi ja ma ei suutnud teda nii pea vaigistada...

Mul ei olnud mingit vahendit, millega tema pisaraid panna seisma. Ta näis olevat tapetud, nagu kunstnik, kellelt võeti ära vaataja, nagu poeet, kellel pole enam kedagi, kelle ees lugeda oma luulet, nagu fantasöör, kelle fantaasiasse keegi enam ei usu...

Nii olid ta pisarad solvatud ning segatud loomingu-pisarad...

Olin toorelt ning karmilt paljastanud loomingu püha vale...

Aga kuidas ma ka oma eksitust ei kahjatsenud, ei suutnud ma siiski varjata oma sügavat rõõmu selle üle ja ehkki too rõõm oli toores ning võib-olla isegi tõpralik, — see täitis mind siiski. tungides nagu kevadine suur vesi mu sisimast välja...

Maailmas juhtub kummalist

„Jänesesõidu“ õnnelik lõpp

Kui hiljuti Daani aurik Gdynia sadamast lahkus, avastas üks Sonderburgist pärit olev meremees „jänese“, noore ja ilusa poolatari, kes seiklushimust aetuna tahtis laevapunkris sõita laia maailma. Meremees hoolitses tüdruku eest ja toitis teda peidikus, kuni laev jõudis Espiergi, et seal teda nähtamatult maale toimetada.

Vahepeal oli aga Amori nool tunginud meremeheni ja kaastunde muutunud armastuseks iluduse vastu. Kuna oli tekkinud ka vastuarmastus, järgnesid peagi kihlused. Meremees jättis oma romantiliselt saadud pruudi koju vanemate juurde ja sõitis tagasi Gdyniasse. Seal aga oli lugu teatavaks saanud. Noormees vahistati ja teda süüdistati tüdruku salajases maalt väljasokutamises. Samal ajal vahistati Konderburgis ka pruut, keda süüdistati passita üle piiri tulemises. Meremehe pruut saadetakse arvatavasti pärast lühiajalise karistusaja lõppu kodumaale tagasi. Mis saab peigmehest ja noorte nii seiklusrikkalt alanud armuloost, seda teab ainult armas taevaisa.

Miljon kolme nädalaga läbi

Kuidas võib tublist varandusest kolme nädala jooksul lahti saada, näitab juhus, mis hiljuti leidis aset Alžiiris. Keegi noor poola naistööline oli siin võitnud peavõidu loteriil. Talle makseti välja 1,5 miljonit franki. See oli summa, mis poolatarile näis lõpmata suurena. Oma õnnes kiitles naine, et ta edaspidi enam kunagi käsi ei liiguta endale leiva teenimiseks. Algas elu, mis sarnanes mõne kuninganna omale. Ühtlasi leidis miljonär endale ka „sõbra“. kel polnud midagi selle vastu, et koos hakata kergeltsaadud raha kulutama. Noor, ilus mees lasi endale meeldida, et „armastatu“ kinkis talle 300.000 franki. Õnneliku elu juure kuulus ka moodne auto. Jäi veel 1.100.000 franki. Kahe nädala jooksul külastas noorpaar Vahemere ääres ilusamaid kohti. Et õnn maanteel veeredes ei saa kaua vastu pidada, otsustati osta maja. Järele oli jäänud veel 300.000 franki. Seegi summa oli veel „sõbrale“ peavalu põhjuseks, mille tõttu ta palus raha endale kinkida. Nüüd muutus poolatar ettevaatlikumaks ja tungivategi palvete peale vastas ta ei-ga. Mees ähvardas surmaga, kui naine raha ei anna. Viimases hädas jooksis naine politseisse ja palus ennast trellide taha panna, et olla kindel „sõbra“ eest. Vahepeal oli aga seikleja uue autoga kadunud.

Laimamine armukadedusest

Täiesti põhjendamata armukadedusest aetud, kirjutas Kasselis ühe sealse töösturi abikaasa muudetud käekirjaga oma mehele ja firma ametnikele anonüümseid kirju, millede sisuks oli ta mehe usina erasekretäri laimamine. Ka endale adresseeris ta samasisulisi laimukirju neiu kohta, et sellega heita endalt kahtlust kirjade kirjutamises. Laimukirjade tulemus oli, et neiu oma koha kaotas. Kui lõppeks siiski anonüümkirjade kirjutaja jälile saadi ja asjale kohtulik käik anti, kirjutas kaebealune oma mehele veel ühe anonüümkirja, milles seisis:

„Austatud härra, südamlik õnnesoov, teie naine on kirjade kirjutaja.“

Kohtulikul uurimusel salgas aga naine kuni lõpuni oma tegu, kuid ekspertiis tegi siiski kindlaks, et ainult tema kirjade kirjutaja võis olla. Ning mõistis naise kuueks kuuks vangi.

Lask tsirkusevankris

Hiljuti venis õhtuetendusel ühe Aafrikat külastava tsirkuse juures ühe noore kunstniku, miss Harrissoni, etteaste liig kauaks. Direktor nägi kasvava rahutusega, et muidu nii korralik näitleja veel oma kohal ei olnud, et ettekannetega alata. Muusika tegi kõik, mis võimalik, et publikut pikast vaheajast üle aidata. Kuid juba kuuldusid viled ja teised rahulolematuse tunnused. Pikkamisi tõusis protesti kära. Sel hetkel meenus direktorile, et miss Harrisson juba kogu pärastlõuna väga vaikne ja endasse süvenenud oli olnud. Ka teadis ta armudraamast, mida tütarlaps mõne aja eest läbi oli elanud. Aimates halba, tõttas ta noore inglanna vankri juurde. Hetkel, kui ta ukselinki puudutas, kõlas pauk. Ta leidis näitlejanna surnult, laenguga südames, eest. Revolver lamas ta kõrval. Siin tuli iga abi liig hilja. Ta nummer langes välja, kuid etendus jatkus. Ettekannete vältel ei kuulnud publik midagi näitlejanna traagilisest surmast.

Kohtumine 20 aasta järel

Ühes Herzbergi külakeses sünnitas üks naine 17. jaanuaril 1919. aastal kaksikud. Kolme kuu vanuselt usaldati mõlemad lapsed kasuvanemate hoolde. Üks poeg kasvas üles lukusepa abielupaari juures, kuna teine Hallis uue kodumaa leidis. Kumbki vend ei teadnud, kus teine oli.

Nüüd, kahe kuu eest, saadeti Herzbergis elav vend teenistusekohalt Liebenverdasse. Ühel jalutuskäigul sattus ta naaberkülasse, kus teda kõnetati ühe töölise poolt. Selgus, et tööline oli ta venna sõber ja pidas teda sarnaduse tõttu vennaks. Loost teatati Hallist põlvenevale vennale ning nüüd tuleb rõõmus jällenägemine.

Armukadeduse rekord

Üks Poola mäetööline, kes elab Põhja-Prantsusmaal, on kahtlemata püstitanud armukadeduse rekordi, mis teda nüüd lahutuskohtuniku ette on toonud. Ta sundis oma noort ja ilusat naist valmistama endale jämedakoelise pükskleidi, mille mees siis kaela ja säärte juures kettide ja lukkudega sulges. Igal hommikul, kui mees tööle läks, pidi naine selle kummalise kleidi selga panema, mille mees siis hoolikalt lukustas. Võtme võttis ta alati kaasa, nõnda et naine kogu päeva selles vangiriietuses mööda saatma pidi, ilma et ta mehe äraolekul oleks julgenud tänavale minna. Kohtunik aga leidis, et selline voorusrõivastus tänapäeva naisele soovitav ei ole ja — lahutas abielu.

Viisakas maharadža

Hiljuti surnud Baroda maharadža, kes oli üks rikkamaid ja korraarmastajaid mehi Indias, reisis oma eluajal peagu iga aasta Euroopasse. Kui ta viimati Londonis viibis, külastas ta tuntud seltskonnadaami peeõhtut. Nagu teisedki külalised, andis maharadža oma üliriided ühes kalliskividega ehitud turbaniga garderoobis ära. Õnnetus tahtis, et kõige hinnalisem kivi turbanist ära kadus. Maharadža taipas majaproua piinlikku seisukorda ja seletas armastusväärse naeratusega, et kivi ei olnud sugugi ehtne, ning et selle otsimisega ei tarvitse nii palju vaeva näha. Tund hiljem leiti kivi üles. „Mul on hea meel, et ma ta jälle oman,“ ütles maharadža, „sest kivi oli siiski ehtne.“

Ka melidki on rakendatud sõjaväeteenistusse.

Õnne saladus

„Õnn ja õnnetus ei olene saatusest, vaid iseloomust,“ ütleb tuntud kirjanik. Tavaliselt mõeldakse aga sellele, kuidas iga üksik elab ja töötab, enam, kui elu ülesannetele. Leitakse, et ühel või teisel on õnnelik iseloom. Õnneliku iseloomuga inimesel on suuremad võimalused õnne maitsmiseks kui kadedal, rahulolematul ja kergesti tüdineval.

Õnnelik iseloom mõjutab vastupanujõudu õnnetusile. Õnneliku iseloomuga inimene võtab kõike raskesti tabavat palju kergemini. Ta ei võta majanduslikke raskusi, mugavuste kaotust ja kehalikke kannatusi nii traagiliselt. Ta ei leia neid võitmata raskeina ja suudab neid enamail juhtudel leplikult taluda.

Õnnelik iseloom koosneb mitmesuguseist omadusist. Kõige tähtsam neist on heatahtlikkus ja usaldus. Kellel teiste vastu usaldus puudub ja neid viha ning põlgusega kohtleb, see ei saa iial tõeliselt õnnelik olla. Ka väiklane, kade ja kitsi inimene maitseb vaevalt õiget õnne. Väikesi, tähtsusetuid asju tähele pannes unustatakse sageli suured ja tähtsad. Olgu kade inimene külluses, häirib teda siiski teadmine, et leidub teisi, kellel veel enam on, ja temas tõuseb rahulolematus.

Õnneliku iseloomu juurde kuulub kõigepealt naer ja nali. Nähes, et õnn oleneb suurel määral väliseist mõjudest, varandusist, püütakse ka oma lapsi sellises elumõistmises kasvatada.

Lapsed on loomult rahulolijad ja usaldusrikkad. Neile aga kasvatatakse külge usaldamatus, kadedus ja viha. Külvatakse laste hinge kannatuseidusid, mida ei suuda hiljem ei armastusõnn ega tagajärjed töös ja majanduslikud võimalused enam tasuda.

Ometi võib õnne igaüks omada. Võiks öelda, et ta omab omaduse — võimu — armastusesse. Armastust kasutatakse sageli kurjasti. Mõistetakse selle all egoismi, harjumust, sentimentaalsust.

Õige armastus ei ole ainult mehe ja naise vaheline armastus või vanemate ja laste armastus. Õige armastus pühendub kõigile — jumalale ja kaasinimesile, loomadele ja puudele, raamatutele ja muusikale — kõigele kaunile, elu imestusväärsusele ja huvitavusele.

Õnnest hoovab nii palju hingesoojust, rõõmu ja kaunidust, et selle omajal vaevalt vastuarmastusest puudu võiks olla.

Armastust jagada ja omada on õieti kaunim õnn!

Üliõpilastele oma haigekassa

„Kust sa teed Jüri oled ii imelik?“

„Käisin haigekassast arstimis otstarbel piiritust toonal.“

Odavasti a hästi tehakse
FOTOAMATÖÖRTOID
KUNGLA 20—11
Ko u pi distam eks
vä i kutse tel 464-96

Lugupeetud daamid!
Püsivamad elektrilokid parimate õlidega ja erivedelikuga blond. juustele tehakse vilunud tööjõudude poolt ainult Pikk tän. 41 Daamide salongis. Telefon 442-84.
Austusega omanik.

Kee line puhastu-
„UUENDUS“
Tartu
Puhastab ja pressib üh kondi mantleid a kleite
Vanade kaabude puhasta-mine

Hea lot ehb ga kodu
Pildistage end
meisterfotograaf
A. TEPPORI
S KARJA
Ate jee vatud ka öihaa vi

R AS ÕPPINUD V LUNID
korsetitegija
võtab vasto te limisi kor ettide, rinnahoidjate, b ndaa-hide jne. peale
Töö kiire j korrali k Hinn d mõõ tukad
Ta in . ar a n n . 49 2
Austuse M-me FRIEDA

Lgp. daamid! Kel hästi
E EKTR LOKID
ei püsi ja kes soovib head lokki välismaa vedelikuga, külastagu see
juukse ööst s
»KOIT'U«
Koidu 23, telef. 439-01.

Kingsepameister
J. SALMI
erv sho di st al nõude tööstus
a ub nüüd
Niguliste 7—3.
E 70-0
T o tunnud a aduses

1500 spordihuvilist noort TKSü-s

Aktiivsemaks kõigist Tallinna koolinoorte ühinguist tuleb kahtlemata lugeda Tallinna Koolinoorsoo Spordiringide Ühingut — TKSÜ-d. Kogu kooliaasta möödub täis tihedat ja pingelist tööd ja organiseerimist. Võistlused ja kursused peagu kõigil võimalikel spordialadel — seda korraldada annab tublisti tööd ja tegemist organiseerijaile.

TKSÜ-le pandi nurgakivi 1. aprillil 1922. a. ajutise juhatuse moodustamisega. Seega oli loodud keskasutus, milline pidi koondama endasse kõigi koolide spordiringid ja korraldama võistlusi koolide vahel. Enne TKSÜ asutamist korraldasid koolidevahelisi võistlusi üksikute koolide spordiringid, eriti agaraina Gust.-Adolfi ja Reaalkooli spordiringid.

9. mail 1922. a. toimus esimese juhatuse valimine. Esimesse juhatusse pääsesid hr. Niinemägi, hr. Kull, prl. Rosenfeldt, hr. Triik, hr. Borisov, hr. Neuhaus ja hr. Wichmann ringi hooldajana.

Sellest ajast peale hakkas TKSÜ järjekindlalt oma tegevust laiendama. Kui algaastail tegeleti vaid kergejõustikuga, jalgpalli ja käsipalliga, siis pole praegu peagu ühtki noortele sobivat spordiala, mida TKSÜ ei õpetaks ja ei propageeriks oma liikmete seas. Väga palju tähtsust omavad just TKSÜ poolt korraldatavad mitmesuguste spordialade kursused. Kuna õpetus ja treening sünnib teadlikkude ja üldtunnustatud treenerite poolt, siis on paljudki kuulsused alanud oma sportlaskarjääri TKSÜ kursustega. Mitmesuguste kursuste korraldamisega tehti algust umbes 10 aastat tagasi. Varasemaist üksikuist kursusist on nüüd välja arenenud regulaarselt igal aastal toimuvad kursused peagu kõigil aladel. Tänavusel tegevusaastal võeti uudsusena kavasse ka rahvatantsude kursused, millest osavõtt oli rõõmustaval kombel elav.

TKSÜ-l on praegu liikmeks 28 kooli ligikaudu 1500 õppursportlasega. Aasta jooksul võtab neist 1500-st üle 1000 aktiivselt osa TKSÜ võistlusist. Möödunud aastaga võrreldes on liikmete arv vähenenud, seda aga likvideeritud saksa koolide arvel.

TKSÜ-l on ka sidemeid meie naabermaade õppursportlastega. Alles möödunud aastal Eesti Vabariigi aastapäeval käidi Riias, kus esineti võimlemise ja rahvatantsudega ning peeti võistlusi käsipallis. Riias on käidud võistlemas ka varemalt. Veel on peetud kergejõustikuvõistlusi Soome koolinoortega Tallinn-Helsingi noorte linnavõistluse nime all.

TKSÜ-l on väljaarenenud traditsioon meistriks tulnuile tunnustusena ja mälestusesemena antetada rinnamärke. Sääraseid rinnamärke anti möödunud tegevusaastal välja tervelt 260.

Loomulikult ei jõua odavahinnalised pääsmed võistluste puhul katta ühingu suuri kulusid ja nii saab TKSÜ toetust Haridusministeeriumilt ja Tall. Linna Koolivalitsuselt. Samuti annavad paljud organisatsioonid ja koolid tasuta kasutada väljakuid, võimlaid ja saale kursuste ja võistluste pidamiseks.

Tänavusel tegevusaastal on veel kavas hulk esivõistlusi. Kevadel välishooaja algul peetakse kergejõustiku-, jalgpalli- ja pesapalli-esivõistlused. Mai algul toimub siis lõpp-aktusel pidulik meistrimärkide üleandmine. Möödunud aastal saavutasid kõige enam meistritiitleid Gustav Adolfi Gümn. (50 märki) ja T. L. Tüt. Kommertsk. (15 märki).

Praegu on ringivanemaks juba palju aastaid hr. K. Müür. Momendil juhib TKSÜ tegevust juhatus, milline koosneb pealinna koolide võimlemisõpetajaist.

Regloh.

KIRJU RIDA

Alati galantne

Keisrinna Maria Theresia küsis kord äsja õukonna teenistusesse tulnud ohvitserilt, kellest ta teadis, et ta alles eelmisel päeval oli näinud kedagi iludusena tuntud printsessi, kas ka tema pidavat printsessi maailma ilusaimaks naiseks.

„Eile," vastas ohvitser, „uskusin ma veel seda!"

Käthe v. Nagy

oli hädas kellegi austaja tüütavate küsimustega. Too tahtis lõpuks isegi teada, kui vana näitlejatar on.

„Ma saan viiekümneseks."

„Millal?" küsis ehmunud noormees.

„Siis kui olen olnud neljakümneühekseane — ja seda te ei saa kunagi teada," arvas Käthe vaimukalt.

Mürgiselt

Haavatud kadett, kel pea mähkmeis, sõidab elektriraudtee vagunis. Tema vastas istub vana daam, kes temale vahetpidamata otsa vahib. Kadetil hakkab säärasest otsavahtimisest piinlik, ta pöörab end kord vasemale, kord paremale, ent see ei aita midagi — daam vahib talle ikka üksisilmi otsa ja küsib siis viimaks: „Teie, vaeseke, olete vist tänavlahingus peast haavata saanud?" — „Ei," lausub kadett vihaselt, „jalast, kuid mähis on mul haava pealt ära libisenud!"

SÜDAMESOOVE

Film ja Elu

LUGEJASKONNAS

SÜDAMESOOVE lugejaskonnast avaldatakse „FILM JA ELU" veergudel tasuta, kusjuures toimetusel on õigus südamesoovide sisus võtta ette parandusi või neid ebasobivusel üldse välja jätta. Vastuseks saabunud kirju võib kätte saada Tallinnas, peakontorist, Pikk t. 30—1, kella 5—6-ni p. l., või Tartu kontorist, Tartu, Rüütli 16. Vastava arvu postmarkide saatmisel lähetame kirjad kuulutajale koju.

Igale südamesoovile, mis saadetakse avaldamiseks meie lehe vastavas eriosas, lisatagu juure kahe viimase „Film ja Elu" soodustussedelid.

Südamesoovid avaldatakse toimetusse saabumise järjekorras.

AHOI! ÜLE KODUMAA JÄÄB KAJAMA! Noormees Narvast, sinuga soovib kirjavahetust tütarlaps Tallinnast, et sa tutvustaksid talle kodumaa kaunimat linna, kui ta jõuab kord kevadel sinna. Kirj. slt. mg. „Balalaika".

HALLO! POISSLAPSED ÜLE KODUMAA! (eelistatud sõjaväelased). Kes teist tahaks olla tuttavaks kahele Tartus elavale rikkale temperamentsele tütarlapsele, et koos nautida taassaabuva kevade võlusid. Kirjad söögisaal „Victoria" Julius-Kuperjanovi 38. Tartu „Satään Lya" ja „Blond Ly".

HALLO! HALLO! Noormehed aastais 18—25. Teiega soovib tõsist tutvust-kirjavahetust tütarlaps kodutalust. Kirj. saata: Kavastu-Viira p.-ag. „Tiina".

HALLO KODUMAA TÜTRED! Siin kaks eluröömsat poissi soovivad leida matkakaaslast soojadeks suvipäevadeks. Mgs. „Hakkaja" ja „Elav!" slt.

MAATÜTARLAPSED! aastais 16—19, kellele teist lähenev suvi tõotab kujuneda igavaks, kirjutage kahele linnapoisile, kes meeleldi oleksid nõus, teiega veetma suvel mõned päevad koos kusagil maalooduses. Kirjad Pärnu ajalehekiosk 6. mgs. „Blond 18", „Blond 19".

KAS leiduks Tallinnas veel kaks mõistlikku noormeest aastais 18—21, kes päästaksid meid? Ehk olete meile mõnikord ka peokaaslasiks! Soovitav pikem kasv (180 sm). Kirj. slt. „Maikelluke" — „Märtsikelluke".

HALLO TÜTARLAPSED ÜLE EESTI! Kaks lõbusat pealinna poisut soovivad teiega kirjavahetust. Kirjad slt. Tallinn, isikutunnistuse nr. 77 ettenäitajale.

HALLOO, NOORMEHED ÜLE KAUNI KODUMAA! Siin kaks temperamentset tantsuhuvilist Taaralinna tütarlast soovivad sulesõda. Vanus 17—20. Kirjad Tartu, Puiestee 56—5. Märgus. „Sulesõda", „Rahuingel".

AHOI! NOORED TÜTARLAPSED! Sulestage kevadest ja armastusest noorele, armastust ihkavale poisule. Blondid on eelistatud. Kirjad: „Vallatu Endel" Kuperjanovi 71—4. Valga.

TÄHELEPANU, tütarlapsed kaunilt kodumaalt! Kaks kino-, teatri- ja matkahuvilist noormeest Tartust soovivad tutvuda vastavate tütarlastega aastais 17—20. Koos helgete kevad- ja sumedate suvepäevade lõbusalt möödasaatmiseks. Kirjad „F. ja E. Tartu esind. mgs. „Endel 19" „Edvin 20".

„SENY"! Sain kahjuks Teie kirja liig hilja kätte, et kohtamisele tulla. Võiksime kohtuda peale nende ridade ilmumist. pühapäeval Teie poolt määratud ajal ja kohas. Kui Teile ei ole see vastuvõetav, siis palun kirjutada „Film ja Elu" toimet. „Mõttekaaslane".

KAUNID KODUMAA KANNIKESED! Kaks Nõmme noormeest soovivad tutvust-kirjavahetust kenade tütarlastega. Kirjad palume saata kuni 4. maini k. a. Nõmme postkontori, tasuta sõidupileti nr. 12070 ettenäitajale.

SIIN TÜTARLAPS, mõistuselt pisut puine ja kehalt luine, soovib võluvate ja taibukate noormeestega tutvust. Eelistatud üliõpilased ja sõjaväelased. Kirjad Tallinna slt. „Laiskelajas".

SIIN TERVITAB pealinna tütarlaps Narva noormehi, soovides nendega alustada keskustelu kirjavahetuse näol. Kirj. slt. õpil. tunnistuse nr. 1689 ettenäitajale.

HALLO LÕBUSAD TÜTARLAPSED. Kevade saabudes tutvuksid teiega keskmist kasvu noormehed. Kirjad saata „F. ja E." toimetusse Tallinna Sõjaväetunnistuse t. nr. 1411 ettenäitajale.

TÄHELPANU! Noor, kinnisvara omav tütarlaps tutvuks vaba korraliku sõjaväelasega (mitte üleajateenijaga), või merimehega. Kirjad pal. saata slt. mgs. „Brünett Marje".

PEALINNA NEIUD aastais 20—27, teiega soovivad tutvust 2 pikemakasvulist, haritud ja eluröömsat noormeest. Kirjad slt. mgs. „Kevad + suvi".

TÜTARLAPS — noor ja väike, kust võin leida sind? Kirj. palur mgs. „Raimund" „Film ja Elu" Tallinn.

TÜTARLAPS, kui ka sinu suurimaks sooviks on kuuluda vaid ühele, olla talle kallimaks aardeks, siis kirjuta, et võiksime neist unistusist luua tõelisuse. Kirj. 1. jal.-rüg. staap, Narva „HR".

ÕNN, MIKS VARJAD END? Kaunid tütarlapsed, kevade ja nooruse nimel, sulestage brünett noorurile Tallinnas. Kirj. slt. „Kevaduim".

HALLOO, NOORMEHED! Siin üksik, noor peretütar, eeskujulikus ja jõukas talus. Kes minust huvitatud, kirjutagu aadressil: H. Karing, pk. 28, Risti.

SIIN ÜLIKOOLILINNA 19-A. MUSIKAALNE NOORMEES (teie kõikide lemmiku — Nelson Eddy — kõige tulisem austaja Eestis) tutvuks, et leida head partnerit ja laulda veelkord „kuldse lääne" mägede-orgude vahelt ja Vaikse ookeani kaldailt siia jõudnud viise. Vanus 17—19 a. Sl. Tartu esindusse Rüütli 16, mgs. „Nelson Eddy".

IGAVUSMERRE UPPUVAD TÜTARLAPSED! Pealinna noormees valmistaks teile meeleldi väikest rõõmu ja üllatust oma päästvate kirjadega. Kirjad slt. Tallinnas mgs. „20. kevad".

TÜTARLAPS, kui oled aastais 18 ja soovid leida hääd tuttavat, siis kirjuta samavanusele igavusttundvale poisslapsele Tallinnast. Kirj. „F. ja E." toimetus mrgs. „Kalevite kants".

KAUNIM NEID! Kust leian teid! Pikakasv. 22-a. kinomehaanik tutvuks meeleldi ilusate neidudega. Kirj. Tapa postkontor isikutunnistuse nr. 450949 ettenäitajale.

VAIMUKAD NOORMEHED ÜLE EESTI! Siin kaks okast: üks tume, teine hele. Vaatamata värvile, on mõlemad täis ülevat temperamenti. Soovivad kirjavahetust vanadusele vaatamata pikakasvuliste härradega. Kirjad slt. Tartu esindus, Rüütli 16, mgs. „Blond 17", „Brünett 17".

Lgp. hr. A. L., kes vastas „Film ja Elu's" ilmunud 11. skp. kuulutusele mgs. „H. 19" ja määras kohtamise 15. skp. Kunstihoone ees. Palun määrake uus kohtamine. Kirja sain hiljem kätte. Teat. slt. mgs. „Helly".

RISTSÕNA

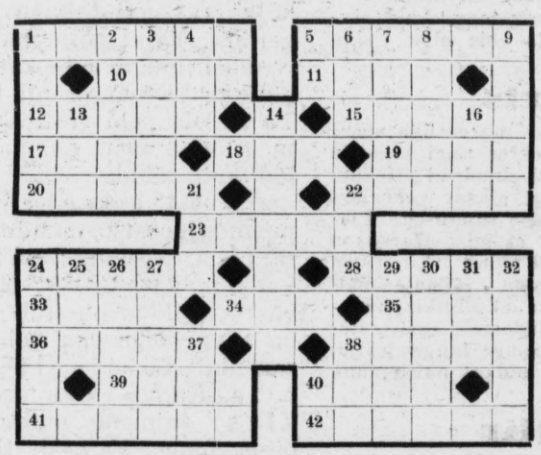

Paremale: 1. Astronoom. 5. Aialatt. 10. End. lennuäri Eestis. 11. Vald Virumaal. 12. Vald Virumaal. 15. Naise nimi. 17. Loom. 18. Liha. 19. Tõmbsoon. 20. Lill. 22. Laul. 23. Lõhn. 24. Päev. 28. Inglise maa Aasias. 33. Surnud kinokoomik. 34. Kanade ase. 35. Möödu mõiste. 36. Eesti muusikamees. 38. Armuand. 39. Sugulane. 40. Israeli kuningas Samarias. 41. Mägi Aasias. 42. Teos.

Alla. 1. Raha koht. 2. Üliriie. 3. Jaam kitsarööpmelisel. 4. Mitteametlik. 5. Täiskaal. 6. Puupulk. 7. Vald Võrumaal. 8. Tunnistaja ühel pühal toimingul. 9. Vald Läänemaal. 13. Vankri osa 14. Saar Aafrikas. 16. Eesti endisi riigivanemaid. 21. Vald Harjumaal. 22. Relv, 24. Alev, jaam, kihelkond. Seesama mis neli. 26. Teater. 27. Linn Inglismaal. 29. Usk. 30. Jaam kitsarööpmelisel. 31. Ei see, ei too. 32. Mehe nimi. 37. Tööpõld. 38. Soome kirjanik

„Film ja Elus" nr. 13 ilmunud ristsõna lahendused:

Põikread: 1. Mariza. 4. Harlov. 7. Alver. 8. Alpar. 11. Fiat. 13. Ras. 15. Neo. 18. Who. 19. Ehk. 20. Asko. 22. Tsaar. 25. Kirre. 27. Holland. 28. Aderno.

Püstread: 1. Maa. 2. Rsp. 3. Zarah. 4. Heine. 5. Lai. 6. Vatt. 9. Luts. 10. Arvo. 11. Foks. 12. Aida. 14. Sonid. 16. Ehted. 21. Kel. 23. Aer.

Vihmavari langes loosimisel Illa Luhale, kelle elukoht Tartus, Rüütli tän.

Auhinnaks

Lahenduste saatmise viimaseks tähtpäevaks on 4. mai.

Tedretähtede vastu on

TEDRESAN

KREEM ja SEEP

parimad vahendid.

A/s. prov. JULIUS LILL

„Film ja Elu"

Soodustussedel

nr. 8 — 25. aprillil 1940.

Tallinna Eesti Kirjastus-Ühisuse trükikoda, Pikk 2. 1940.

GLORIA PALACE

Meelihaarav
Pooia suurfilm

PÕRGU

Peaosas
WITOLD ZACHAREVITS
II.
Lisaeeskava

KINO
BI-BA-BO
Viru 11.

NELSON EDDY
ja
ILONA MASSEY
laulusuurfilmis

‚Balalaika'

II. Huvitav lisa.

KINO
MODERN

MICHELE MORGAN
sügavsisulises helifilmis

„Südame-daam"

II. Lisaeeskava.

HELIOS

Hans Söhnker, Winnie Markus põnevas helifilmis

Tuli ookeanil

II. Huvitav lisa.

ARS

Nõukogude Vene kunstiline suurfilm

Minin ja Požarski

Peaosis teenelised näitl.

II. Huvitav lisa.

DIANA
Kopli t. 8.

Charles Boyer ja Irene Dunne filmis

ARMASTUS EI KUSTU

II Dick ja Doff muusika- ja laulufilmis Mustlasveri

ORION
Paldiski m. 25

Tyrone Power, Henri Fonda ja Nancy Kelly põnevusfilmis

Oilis röövel Jesse James

II Dick ja Doff toredas huumorifilmis Puupead

SKANDIA
Viru t. 10.

Benjamino Gigli laulu- ja muusika ilmis

LAULEV NARR

II Lisaeeskava

Agatha Christie

Punasetäpiline kretonkleit

„Sõitsin paari aasta eest Cornwalli rannikule, et otsida ilusaid motiive," alustas maalikunstnik Joyce Leprince, „ja peatusin igivanas võõrastemajas „Polharwith Arms'is" Rathole'is. Too oli olnud ainus maja, mida omal ajal polnud lõhkunud suurtükikuulid, kui 1600 paigu hispaanlased pommitasid alevikku. Vana võõrastemaja oma neljal jämedal sambal tugeneva rõduga oli õige omapärane ja nii otsustasin seda maalida. Otsisin välja sobiva paiga ja tahtsin parajasti teha esimese pintslitõmbe, kui mäest üles ronis auto.

See peatus võõrastemaja ees ja sellest väljusid daam ning härra. Silmasin neid pealiskaudselt, kuid märkasin, et daam kandis kahvatuliilat kleiti ja valget õlgkübarat. Ta läks kohe majja, härra lukustas veel oma autot, kui elegantne sõiduk kiires tempos lähemale kihutas ja samuti peatus, „Polharwith Arms'i" ees. Selles istus keegi daam erepunaste mooniõitega trükitud kleidis. Kui härra teda nägi, hüüdis ta ülimal määral üllatunult: „Carola! Kuidas tuled siis sina siia? Pole sind enam näinud igaviku! Luba, et esitlen sulle Lieset, oma naist!" Ja mõlemad läksid seltsis majja. Viskasin veel pilgu naisele, nägin aga laiaservalise punase kübara alt vaid ta valgekspuuderdatud lõuga ja väga tumedaks mingitud suud. Kas Liese küll eriti võlutud on kohtamisest? Ma kahtlesin selles.

Läbi avatud akna tungisid tahtmatult mu kõrvu paar lauset, milledest võisin järeldada, et mõlemad pooled olid tulnud siia selleks, et külastada lähiduses asetsevat kuulsat koobast. Carola, kes kartis paadisõitu, soovis kasutada jalgrada üle mägestiku, kuna abielupaar ei tahtnud loobuda aerutamisemõnudest. Nii otsustati minna lahus ja kohtuda alles koopa juures, et supelda ühiselt lähedases rannavees.

Too kõnelus äratas ka minus isu suplemiseks. Tõin lagedale oma trikoo ja otsisin välja üksildase paigakese vastassuunas. Hilisel pärastlõunal pöördusin tagasi võõrastemajja, sõin ruttu paar suutäit ja sukeldusin siis jälle tõhe. Väike seltskond oli vist juba tagasi väljasõidult, sest nägin rõdul rippumas punast ja tumesinist supeltrikood.

Maalisin virgalt. Kui jälle üles vaatasin, seisis mu kõrval keegi vana kalur. Meie hakkasime lobisema ja tema jutustas mulle küla hävimisloost 16. sajandil. Võõrastemaja peremees oli olnud viimne ohver. Tema langes ühe hispaania kapteni mõõga läbi ja ta veri kivitrepi. Aastasada polnud võimalik neid plekke eemaldada.

Kuna vana kalur rääkis, olin edasi töötanud. Korraga märkasin, et mina, mõjutatuna ta loost, olin maalinud päikesest ülekallatud võõrastemaja trepile mõned vereplekid. Imelik, et mõtted võivad nii mõjutada meie käeliigutusi! Aga kui tahtsin parandada oma viga, elasin üle teise üllatuse. Minu käsi oli vaid maalinud, mis mu silm nägi: verepiisku valgel kivil. Tõusin erutatult püsti, pakkisin kokku maalimistarbed ja tahtsin astuda trepile, kui ennelõunane härra väljus majast ja silmnähtavalt ehmununa vaatas tänavat pidi üles ja alla. Samal ajal korjas ta naine rõdult supelkostüüme. Korraga pöördus mees vana kaluri poole ja küsis. „Hea mees, kas nägite juhuslikult daami punasekirjalises kleidis? Meie suplesime koos koobastiku lähedal. Siis pidi ta tulema tagasi üle mägestiku. Ta peaks juba ammugi siin olema. Mägestikud pole siin loodetavasti hädaohtlikud?"

„Igatahes tehakse mõistlikult, kui lastakse end saata kohaliku elaniku poolt," arvas vana kalur.

Mees hüüdis ülesse oma naisele: „Mõtle ometi, Liese, Carola pole veel tagasi. Meie ei või ga enam kauem oodata, peame olema enne pimeda saabumist Penrithar'is. Kas oled valmis? Ja? Siis käivitan auto." Ta tegi, nagu ütles, ja kohe selle järele sõitsid mõlemad ära. Mina astusin nüüd trepile ja vaatlesin seda täpselt. Loomulikult polnud sel vereplekke. Kõik minu lopsaka kujutlusvõime süü. Aga eneselegi teadmata oli mul õudne tunne. Vana kalur tuli minu juure.

„Kas usute siin nägevat vereplekke, preili?" Mina jaatasin. „Kui keegi näeb vereplekke siin trepil, siis on siin kahekümne nelja tunni jooksul surm," ütles ta kartlikult ja ebausklikult. Hirmujudin jooksis üle mu selja. Keerasin ümber ja kõndisin jalgrada mööda mägestiku poole. Poolel teel tuli mulle Carola vastu. Hallide kaljude taustal torkas ta kleit eredalt silma, nagu mürgine punane lill... Ta kübar oli vere värvi... Veidi hiljem kuulsin ta autot minema kihutavat Penrithari vastassuunas, ja hingasin kergendatult."

„Kui su lugu siin lõpeb," lausus doktor Raimund West, Joyce Leprince onupoeg, „siis annan sulle kohe seletuse selle kohta: halb seedimine, seepärast plekid silmi ees pärast sööki."

„Lugu pole veel lõpul," vastas Joyce. „Järg ilmus hiljem lehes. Seal oli kirjutatud, et proua Liese Dacre, kapten Denis Dacre abikaasa, olevat uppunud Lander Cove'i rannas. Seal elas ta koos abikaasaga võõrastemajas. Kapten Dacre oli tuttavatega startinud golfipartiile. Proua Liese ei tahtnud loobuda oma igapäevasest suplusest ja oli üksi läinud randa. Õhtul, rahutuna ta kauasest äraolekust, otsiti teda. Karil lamasid ta riided, temast endast polnud jälgegi. Laip leiti alles nädal hiljem, kui lained ta väljaspool küla kaldale viskasid. Lagipeal laius sügav haav, mille õnnetu arsti tunnistuse põhjal oli saanud juba enne surma. Arvatavasti oli ta hüpanud merre ja löönud pea vastu veealust kaljut. Kui tohib uskuda arsti, siis oli surm saabunud täpselt kakskümmend neli tundi pärast mu vereplekkide nägemist."

„Ma protesteerin," ütles Raimund West jälle. „Sa tahtsid jutustada kriminaaljuhtumit, mida pidime lahendama, ent selle asemel serveerid sa meile päris hariliku vaimudeloo."

„Vaid üks asi paneb mind mõtlema," arvas töostur Therick. „Haav lagipeas. On siiski võimalik, et toimus mõrv."

Joyce vaatas küsivalt oma tädile, preili Marple'le, sümpaatne vanatüdruk, kelle külalisteks oli väike seltskond weekendi puhul.

„Ka mulle näib, nagu oleksid veidi kitsi üksikasjadega, armas Joyce," ütles vana daam. „Selle peale vaatamata usun end olevat mõistatuse jälil. Meie, naised, otsustame kleitide järele, meestele on see probleem peagu lahendamatu. Siin oli vist tegemist uskumatu osavusega ümberrõivastumisel. Vaene olevus!"

Joyce vaatas üllatunult tädile. „Sina avastasid tõe!"

„Aga meie kobame veel täielises pimeduses," hüüdsid mõlemad mehed.

„Ma jutustan nii siis veel loo lõpu," arvas Joyce. „Aasta hiljem viibisin läänerannikul ühes väikses alevikus ja maalisin, kui mind korraga tabas õudne tunne, nagu elaksin möödunut veel kord üle. Kaks inimest, naine ja mees, seisid teel mu ees ja tervitasid kolmandat, naist erepunaste mooniõitega trükitud kretonkleidis. ‚Carola, kuidas tuled sina siia?' hüüdis mees, ‚ma pole sind näinud juba igaviku! Kas tunned mu naist? Jane, see on proua Harding, mu lapsepõlve sõbratar!'

Ma tundsin mehe kohe ära, see oli Denis Dacre Rathole'ist. Naine oli teine, kuulus aga samasse tüüpi: noor, kogenematu, lihtne. Sekundi jooksul uskusin end hulluvat. Nood kolm rääkisid nüüd ühisest supelretkest ümbrusesse. Ja teate, mida mina tegin? Jooksin ruttu lähemasse politseijaoskonda. Aga sinna olid hommikul saabunud samal põhjusel kaks saladetektiivi Scotland Yardist. Politsei oli Denis Dacrel juba kannul. Ta nimi polnud enam loomulikult samane, ta vahetas neid vajaduse järele. Ta võrgutas kogenematuid tütarlapsi, kelledel polnud ei sõpru ega sugulasi, abiellus nendega ja laskis nad kindlustada kõrge summa peale. Carola oli ta tõeline abikaasa. Mõlemad tegutsesid alati sama kava kohaselt. Kuid see saigi neile hukatuslikuks: kindlustusselts hakkas kahtlustama. Mees läks enda naisega alati puhkusreisile üksildasesse rannakülla. Paraja silmapilgul tuli sinna Carola oma punasekirjus kleidis, mis igale tingimata pidi silma torkama, ja kolm otsustasid minna ühisele väljasõidule. Siis tapeti naine ja Carola aerutas surnu heledas kleidis Denis'iga tagasi. Kui nad siis asjatult olid oodanud Carolat, sõitsid nad autoga minema. Aga vaevalt külast väljas, muutis Denise lihtne naine end Carolaks, kuna ta tõmbas selga punasekirju kleidi ja ennast minkis ja läks jala tagasi võõrastemajja, sõites vastassuunas ära oma enda autoga. Nii ei saanud kerkida kahtlust. Teeseldud uppumine leidis siis alati aset päev või paar hiljem inimtühjas rannas. Carola, kes nüüd jälle mängis lihtsat naist, läks suplema, jättis mõrvatu kleidid kaljule lebama ja eemaldus rahulikult oma punasekirjus kleidis ja ootas, kuni kohtas abikaasaga mõne päeva pärast kokkuräägitud kohas. Kui nad olid mõrvanud vaese Liese, oli arvatavasti Carola trikoo määrdunud verega. Kuna see oli punane, polnud kurjategijad seda märganud. Kui see riputati üles rõdule, oli veri, segunenult veega, maha tilkunud, ent päikesepalavalt kivilt oli see kohe ära auranud." Mälestuses veel võdisedes lõpetas Joyce Leprince: „Mul on, nagu näeksin seda veel ikka."

Foto ta

Filmi mõnus „vanamamma" JOSEFINE DORA

Sõna on Tartu kirjandusrahval!

SOPAKIRJANDUS

on viimasel ajal eriti tugevasti laineid löönud. Viimaseid kutsusid esile ilukirjandusmehed Eesti Kirjanike Liidu kaudu, esitades sopakirjanduse leviku piiramiseks tõsise märgukirja haridusministrile. —

Kuna ilukirjandusmeestele ebameeldiva kirjanduse tootjaid on Tartus õige rohkesti, siis puudutab äsja ülestõstetud küsimus ka Tartu rahvast. Tallinnas hõljuma pandud lained on ulatunud oma sügavustega ka Tartuni ja siinse tõsise kirjanduserahva pead pööritama ajanud. — Küsitakse kohkunud nägudega, mis siis õieti lahti on, et järsku kirjandushuviliste turjal on hakatud tallama?

Vaevalt on äratatud kirjanike ja kirjastajate oma tugeva propaganda mõjul kirjandusehuvilisus ja nüüd korraga, kui oled jõudmas teoste lugemisel kulminatsioonipunkti, keelatakse sul igasuguste ettekäänetega kirjanduse lugemine ära.

Kas ei aja iga tõsist lahtise mõtlemisega kodanikku vihale selline kitsendus vaimuturul ja kas tõsised kodanikud, kes mõtlevad mitte teiste peadega, vaid omadega, lasevad endale peale suruda härrade kirjanike poolt soovitatud teoste lugemise? Usume, et vaevalt leidub neid teiste peadega mõtlevaid kodanikke — vähemalt Tartus küll mitte!

Meie ei soovi olla mitte liha- ega piima- ja võiturul, kus kontrollitakse tervishoiupolitsei poolt müügilelastavaid söögiaineid, vaid meie tahame olla v a b a l v a i m u t u r u l, kus iga kodanik oma maitse kohaselt võib omada kirjandust, mida ta soovib lugeda. Lõpuks ei loeta kirjandust kirjanike toetamiseks, vaid vastava kirjanduse meeldivuse ja vaba aja lõbusaks möödasaatmiseks.

Tartu kinosid

„CENTRAL“ näitab Fredric March'i ja Joan Bennet'iga seiklus-suurfilmi

„KADUV DAAM“.

„APOLLO“. Esietenduseks seiklusrohke põnevusfilm, 100% loomulikes värves,

„PRINTS AZIM“.

Osalised: Sabu, Valerie Hobson, Raymond Massey ja teised.

„METROPOL“: 1) Zarah Leander'iga romantiline laulufilm

„KÕRVE-LAUL“

ja 2) Nõukogude Vene lavastus

„RUSLAN JA LUDMILLA“.

Lapsevankreid

ja sportkärusid

soovitab oma tööstusest

ELMAR RONK

Tartu maantee 13

Telefon 319-26 Töö eest vastutus

Baritonilaulja **Eduard Hunt**, kes eile õhtul esines „Estonia“ kontsertsaalis iseseisva kontserdiga

Liina Reiman, kes täna õhtu H. Vuolijoe näidendiga „Niskamäe naised“ mängib „Estonia“ teatris oma 30-a. lavategevuse juubelit

Foto laboratoorium

„ERKA“

Narva mnt. 14—4. telef. 314-10

Foto-amatöörtööde ilmutamine, kopeerimine ja suurendamine.

Pidudel ja koosviibimistel pildistamine Hinnad endised.

TERVISHOIUPIIBLI 10 KÄSKU

1. Terve keha ja terve vaim, need on kaks tähtsat vara, mille eest meie oma rahva ees vastutavad oleme. Ela mõistlikult. Vähemalt 8 tundi peab kestma su uni. Rahulik uni on kõige parem kosutus, eriti närvilistele inimestele. Maga, kui vähegi võimalik, avatud akna juures.

2. Piinlik puhtus olgu su ülim seadus tervishoius. Haiguse põhjustajad on paljud väiksed, harilikule silmale nähtamatud pisikud. Ära hoia kokku vett ja seepi! Pese kord päevas kogu oma keha! Enne söömist alati oma käsi pesta! Ka iga ebapuhta töö järele.

3. Tugevnda oma keha kehaliste harjutuste kaudu. Õpi ujuma, jooksma, hüppama, aerutama. Võimle ja rända. Järjekordsed harjutused lahtise akna juures igal hommikul, soovitav täiesti ilma riieteta, teevad rõõmsaks ja jõuliseks.

4. Ravi oma hambaid varasest noorusest peale.

5. Hästi näritud — on juba pool seeditud. Ära söö mitte üksi saia, vaid ka musta- ja täisvilja-leiba. Kartul on eeskujulik toitaine.

6. Loobu alkoholist ja tubakast. Lastele ja noorsoole on alkohol eriti kahjulik. Ka täiskasvanute juures võib alkohol, kui see harjumuseks muutub, halbu järeldusi tekitada. Tubaka suitsetamine on nauding, kuid tubakas peituvad ained (nikotiin ja teised) võivad tähtsatele seesmistele organitele kahjulikult mõjuda. Suitsetamine mõjub eriti kahjulikult noortele ja naiste tervisele.

7. Suguhaigustest tuleb hoiduda. Nad on õigeaegse ja põhjaliku ravi juures parandatavad.

8. Mõtle sellele, et tiisikus on nakkushaigus. Küsi tiisikuse nõuandepunktidelt nõu ja juhatust.

9. Vähjahaiguse tunnusmärgid on: haavad ja paised, mis õige ravimise peale paraneda ei taha, kõvad kohad ja sõlmed mõnes kehaosas (näiteks rinnanahas), verejooksud ilma näilise põhjuseta, väsimus, haiglane olek ja kõhnenemine teadmata põhjusel.

10. Vigaseks jäämine on väga paljudel kordadel ärahoitav, kui pöördutakse õigeaegselt vastava eriarsti poole.

Nahktarvete-kliinik

Parim ja soodsaim nahktarvete, portfellide, käsitaskute parandus- ja värvimistöökoda asub

HARJU 29—8,

TEL. 412-75.

Kõik tellimised täidetakse kiiresti, kusjuures hinnad on tarvitajaile vastuvõetavad.

Ninapidivedu Narvas

Pärast igasuguseid sekeldusi pealinnas, lasin siit lõpuks varvast,, et otsida pisut vaheldust Narvast. Kuigi ilmastik oli seal veidi vilu, sai siiski nautida tolle ajaloolise linna ja temperamentsete näitsikute ilu.

Jätsin mõneks päevaks oma katusekongi ja istusin laupäeva hommikul Narva poole sõitvasse rongi. Unustasin kõik Tallinnas kaela kuhjunud mured maised ja siinsed kättemaksuihalised ja vamplikud naised. Ja niiviisi sõites läbi talveunest virgunud kodumaa looduse jõudsin otsusele, et lahkumisega olin leidnud kõikide sekelduste lahenduseks parima mooduse.

Vaevalt oskasin selle matka algul arvata, et minu sõidust kujuneb järjekordne suri-muri ja saatus on sedapuhku minu vastu jällegi kuri.

Olin saanud parajasti võtta istet ühes kupees, kui märkasin, et seal istus juba keegi veetlev kaunitar ees. Jäin teda vaatama avali suuli just momendil, kui ta minkis enda huuli. Ta valged hambad heitsid ahvatlevaid vilke ja silmad sinisügavaid pilke.

Peatselt tegelesin mõttega, kuidas kaunitari juures poolehoidu võita ja teda mingi moega enda külge köita. Selle aja vältel, kui neidis luges mingit ajaviitelist lektüüri, pidasin mina plaani, kuidas haarata jutuajamiseks tüüri. Tundsin värinat liikmeis ja suhu kogunevat sülge. Aga ei leidnud trikki, kuidas lüüa veetlevale reisikaaslasele külge.

*

Viimaks avanes võimalus, mida olin oodanud ammu. Kaunitar astus selleks ise sammu. Peab ütlema, mõte polnud sugugi paha, pillata loetav juturaamat maha. Minu galantsusest kaunitar sai ülekeeva tuju ning vestlus võttis elava ja lõbusa kuju.

Näitsik pidi tunnistama, et nii rõõmustavat reisikaaslast on ta kohanud harva.

„Aga kui see saladus pole, siis öelge, milleks õieti sõidate Narva?“ näitsik uudishimutsevalt küsis.

Ja kuna mu tuju kõrgpunktis püsis, siis esitlesin ennast kui tuntud ooperisolisti, kelle lemmikautoreiks Chopin, Händel ja Liszt. Pajatasin, kuidas minu lemmikpalaks on viimase „Armuunelma“ harras meloodia ja kuidas mind vaimustab Liszti „Ungari rapsoodia“. „Tähendasin, et minu lemmikoopereiks on „Carmen“, „Traviata“ ja sageli armastan laulda Leoncavallo meloodiat „La macinata“. Kõnelesin veel vaimustusega, milline kaunis lugu on Maskovski „Serenaad“, mille juure tegin kupees paar menueti rütmis paad.

Kaunitari aga võlus tema enda jutu järgi enam jazz ja igasugune dissoneeriv helidemäss. Tema lemmikuiks olid R. Stolz, Irving Berlin ja mitmed teised, kellede nimesid enam ei mäleta siin. Seletas, et tema lemmikoperett on „Dshaina“, ja kui võrratu rütmiga on foxtrott „Dainah“.

Ning ümisedes vaikselt rumbat „Manola“, ütles kaunitar, keda varsti võisin hüüda preili Lola:

„Ma arvan, et meie tutvuse piiriks pole üksnes jutuvada, vaid ta hargneb edasi oma tavalist rada. Võiksime ometigi kohtuda ka Narvas ja minna „Tamurisse“ meelt lahutama.“

Mis puutus tutvuse arendamisse, siis kinnitasin sama, aga pummeldamise kohapealt vaikisin kui haud, sest rahakotis oli mul raha asemel ainult toavõtme-raud.

Märgates mu vaikimist, määras Lola ise „Harmonie“ ees järgmiseks päevaks kohtamise.

Jaamas istus autosse, kadudes peatselt silmist kaunitar, mu teele sattunud kui kusagilt filmist.

*

Kusagil mängis grammofon kulunud laulu „Ich bin so glüklich wie noch nie“, kui seisin seltsimaja ees, millele antud nimeks „Harmonie“. Taevas sätendas päikeseketas ere. Ja kui tuli Lola ning ütles tere, tundsin, kuidas ta ligiolek pani kiiremalt käima vere.

Jalutasin linnas mitu tundi, mille vältel tundsin jällegi suurt eneseväljenduse sundi. Käisime vaatamas ka jääkatest vabanenud koske, kus vesi oli vahutav kui õlu ja tajusin selgelt, kuidas imekergesti võib roopaist viia kütkestavate naiste võlu.

On alati nii: kui näed mõnda saledat pihta ja sihvakat säärt, siis tunned, elamine maine on paljugi väärt.

Pean tunnistama, selgest õnnest nagu siidpadjul magasin ja oma tunnetekarikast osasaamist ka Lolale jagasin.

Jumal olgu tänatud, et kohtasin Narvast üht pealinna ärimeest, kellele rääkisin südame välja seest. Hoides teatavat ametlikku, kuid alandlikku toni, rääkisin selle mehe taskust välja viiskümmend krooni. Hiljem naersin oma agarust laginal, kui peadpööritavad seiklused Lolaga jätkusid raginal.

*

Viiks pikale kirjeldada kõike, aga tähendada võib, et seekord oli minu parool: ründa toda kaunitari nagu nool.

Aga ükski inimene pole ettenägelik nagu jumal, seetõttu oli minu seikluse lõpp ka näotu ja rumal. — Olin olnud tollele naisele Narvas ainult mingi lelu. Selgus peatselt, et ta elab juba aastaid õnnelikku abielu.

Mõtelge:

Sisenedes ühte kaunimasse Narva lokaali, tuli uksel vastu mees, kes tegi koledat transvaali. Algul mul süda kihvatas vihast sees, aga kui sain teada, et see oli Lola mees, mõistsin, et mind oli lolliks peetud ja esmakordselt ninapidi veetud.

MORAAL:

Vanasõna meile kostab: narr, kes Narvast naise võtab, loll, kes linnast lehma ostab!

Pühendatud naisele ja kodule

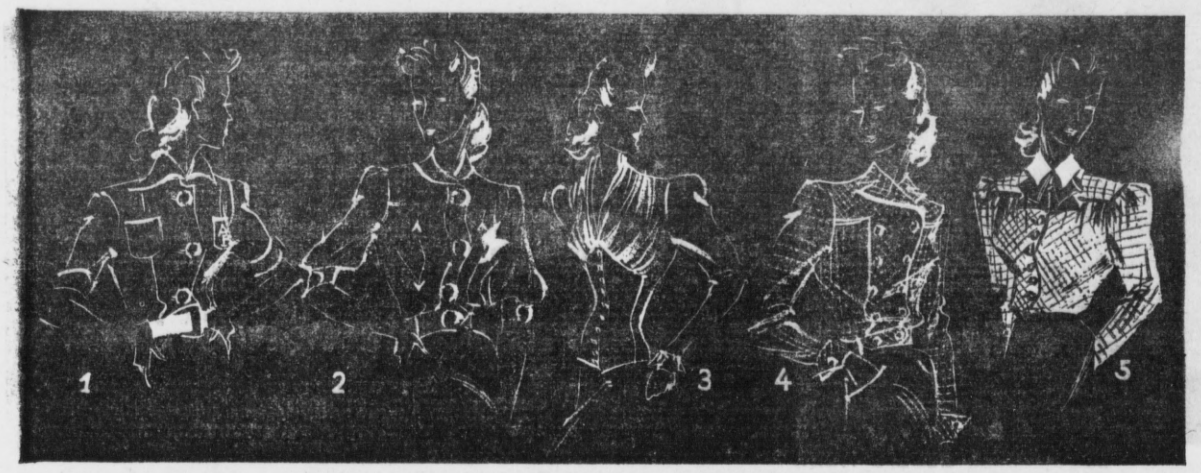

Viis uudset pluusimodelli, mis sobivad nii enne lõunase sportkostüümi kui ka pealelõunase rät sepakostüümiga.

Täidlus on trump!

Ilu ei hooli kilodest. — Mida lihtsam riietus, seda saledam olete

KUI PALJU NOORI DAAME ON OMA ELU TEINUD KIBEDAKS NÄLJAKUURIDE JA LIIGSE VÕIMLEMISEGA, ET AINULT SAAVUTADA SALEDUST. OMETI ON KA TÄIDLASTEL OMA VÕLU, MIDA SAAB TOONITADA SOBIVA RIIETUSEGA. SEEPÄRAST — VALIGE PIGEM HOOLIKALT OMA RIIDEID, AGA ÄRGE HOIDKE KOKKU SÖÖGIGA!

MITTE alati pole mood ja maitse ilu krooni annud saledaile. Vaadeldes ajalugu veidi lähemalt, näeme üllatusega, et enamikus on naiseideaaliks olnud võrdlemisi täidlased naised, sest ükski kuulus kirjanik pole kiitnud kõhnu ega keegi kuulus kujur jäädvustanud igavikule kondiseid. Rubens, Rembrandt, Tizian, suured hollandi meistrid maalisid täidlasi ja isegi Milo Veenus ei kuuluks just tänapäeval ülisaledate hulka.

Tänapäeval, kahekümnendal sajandil, kuuluvad dieedikuurid sagedastemate iluravivahendite hulka. Saledus on trump! Kadugu üleliigsed kilod! Võimle end kergeks — on parool. Ja kellele pole looduse poolt antud olla piitssale, see piinab end näljutamisega ja loobub kõikidest maiste toitude mõnudest, leides lõppeks, et kaal on ikka jäänud endiseks.

Isegi kõhnenemine on kunst, mida tuleb õppida, sest sale joon on sama loomupärane nagu tants ja laul. Poisilikkus ei sobigi igale. Milleks siis selline paastumine.

KAS EI EVI SIIS KA KORPULENTSUS MÕNINGAID VOORUSI?

Laulame meie nüüd kord kiidulaulu täidlastele. Las saledad olla pealegi endast võlutud.

On täiesti vale, kui arvatakse, et täidlased inimesed peaksid olema alati kohmakad. Ka „paksukene" võib end igapäevase võimlemise abil hoida painduvana. Sageli tantsib nii mõnigi täidlane naine palju graatsilisemalt oma saledast kaasõest. Ning nood mõned üleliigsed kilod on nii mõnelgi haigestudes päästnud elu ja toonud ilmale terveid lapsi, andes neile kaasa tugevad närvid.

NII KAUA KUI TÄIDLUS EI HÄIRI TÖÖD EGA RIIVA KAASINIMESTE ILUTUNNET, TULEB TEMAST TEHA OMA PARIM.

Riietust tuleb valida hoolikalt. Paljude juures valitseb eksiarvamine, nagu ei saaks ühendada neid kahte mõistet kui seda on täidlus ja elegants! Loomulikult vajavad paksusele kalduvad inimesed reeglipärast kehatreeningut ja hoolikat riietuse valimist. Kes aga tunneb mõningaid riietamise põhireegleid, võib sellegipoolest olla alati elegantne.

Peagu alati on täidlane naine saanud looduselt kaasa puhta jume ja hästivormitud käed-jalad. Ka ei lase ümmargune nägu nii kergesti tekkida vanemakstegevail kortsudel, nagu need ilmnevad saledate juures juba varakult. Kuna täidlaste juures keha on ebameeldivamaks osaks,

TULEKS KANDA VÕIMALIKULT LIHTSAT RIIETUST.

Paksud naised ei tohiks kunagi osta odavaid valmiskleite, vaid pigem vaadata veidi enam kvaliteeti kui kvantiteeti. Värvid peaksid olema võimalikult tumedad — must, tumesinine, pruun või burgundiapunane osutuksid sobivaimateks. Suurte lilledega või ruutudega mustreist tuleb hoiduda, kuna need teevad paksemaks. Leidub palju ilusaid tagasihoidlikke mustreid, mis näivad vägagi nooruslikena.

Eriti peaks täidlane naine hoiduma ka avaratest kellukese- või volditud seelikuist, puhvkäistest, rüüžidest ja õrnadest riietest. Kui vähegi võimalik, tuleks kanda alati kleite, kuna pluus-kuubede juures tuleks mõlemad valida samas värvis, sest

FIGUURI POOLITAMINE POLE ABSOLUUTSELT SOOVITAV.

Valusaimaks punktiks täidlaste juures on tavaliselt käed. Kunagi ei tohiks kanda liiga kitsaid käiseid ega õhtukleitide juures näidata õlapartiid. Väike jakike, kerge sall — on alati sobivaiks kaitsjaiks. Sügavad dekolteed on sama vähe soovitavad kui ümmargune kaelus. Sobivaimaks väljalõikeks täidlastele jääb ikka väike terav väljalõige.

Väga ebatervislik ja ka kasutu on korseti tarvitamine, kuna see mitte ainult ei takista hingamist, vaid ka laseb ülal- ja allpool olevaid rasvakihte eriti toonitada.

VÄGA EBASOBIVAD ON ÜLIKÕRGED KONTSAD JA PUMPSTEGUMOED,

mis lasevad jala näida paistetanuna. Ka liiga teravate ninadega ning rohkelt ilustatud kingad ei sobi.

Kübarad ei tohiks kunagi olla liig väikesed ja madalad. Samuti peaks täidlane daam loobuma igasugustest ripatsitest ja pärlidest, milliseid tänapäeva mood nii ohtralt lanseerib. Mida vähem ehteid, seda parem mulje. Ainus kett rasketest kividest ja suure kiviga sõrmus on küllaldaseks kaunistuseks.

Täidlased daamid ei tohi kunagi olla nii ekstravagantsed kui nende saledad kaasõed, sest omapära pole kaugel naeruväärsusest. Pealegi tõstab lihtne, kuid elegantne riietus enesetunnet.

Ka seltskonnas ei tohiks tüsedad end tunda halvasti, sest nad jätavad tavaliselt soliidsete ja heasüdamlikkude inimeste mulje. Omadused, mis auga väärivad paari liigset kilo.

Ärge näljutage end vägivaldselt, armsad „paksukesed" ja küll ta näete, et varsti on te närvid korras ja sobivalt riietatuna leiate olevat maailma üpris toreda...

Eelkõige praktilisus

COUCH - abimees hädas, aitab lahendada väikekorterite sisustusprobleeme

Kuna nüüdsel ajal peetakse igasuguseid statistikaid, olevat keegi tark mees kord välja arvestanud, kui palju aega iga inimene oma elust, normaalsete eluviiside juures loomulikult, veedab voodis. Tulemuseks oli järgmine hämmastamapanev otsus — veidi enam kui veerand ja veidi vähem kui pool eluiga.

Nii pole midagi imestada, et isegi sellise tavalise asja, nagu seda on voodi, ostmisel tuleb pingutada oma fantaasiat.

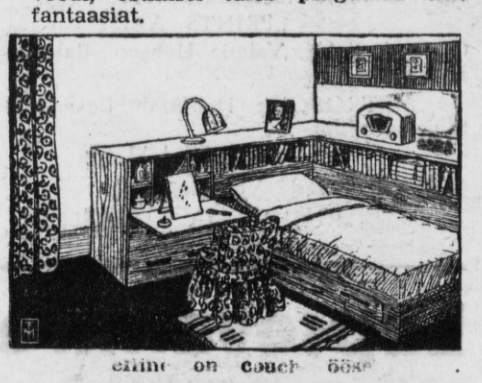

selline on couch öösel

Siinjuures on olemas kaks voolu, milledel kummalgi on oma head ja vead. Üks viib meid otsekohe magamistuppa, mis kandja rahakoti järele on sisustatud kas enam või vähem luksuslikult. Teine viib meid aga otsekohe elutuppa.

Mõte, magada elutoas, pole kuigi vana, pigem meie aja laps, tingitud kokkuhoiust ja ruumipuudusest. Ning selle idee tagajärjeks on uus mööbliese — couch!

Siin võib öelda, et hädast on saanud voorus. Kõigile neile, kes ei suuda endale lubada õiget korterit, poissmeestele, töötavaile naistele ja lapsetoast väljakasvanud poisteletüdrukule on couch paljude probleemide ideaalseks lahenduseks.

Selle abiga saab elu-magamistuba sisustada esteetselt, seejuures loobumata tavalisest mugavast voodist. Moodsa ühetoalise korteri sisustusse kuuluvad couch, raamaturiiul, sekretär ja tualettlaud — kõik „ühes isikus", moodustades mugava nurga, kus igaüks end kindlasti nii kodusena tunneb nagu lind pesas.

Vaatleme kirjutusele ligilisatud jooniseid

Mugav nurk daami toast. Couch'i raamib veidi kõrgem puust riiul, millele võib asetada vaase, fotosid, raadioaparaadi ja telefoni. Mõlemais otstes on kaks laegast ja üks lahtikäiv plaat, milledest ühte võib kasutada kirjutus-... couchi all on pikk laegas, kuhu lauana ja teist toaletlauana... päevaks peidetakse voodipesu. Nii võib õhtul voodis enne magamaminekut kõik ilusad muusikapalad lõpuni kuulata, tarvitsemata hiljem voodist välja ronida.

Pole kahtlust, et couch on moodsate väikekorterite ehe ja heaks lahenduseks keerulisele sisustusprobleemile.

. . ja nii näeb „mugav" nurk välja päeval.

Kas teate,

Kes on dr. Hauser?

Garbo uus armuromaan — vastavad Hollywoodi „kõikteadjad"

Dr. Hauser ja Greta Garbo — kas nad ei sobihästi

Jälle läbistab kulutulena Ameerika lehti sensatsiooniline sõnum — Greta Garbo on armunud! Vaevalt sai lõppeda ta armuromaan kuulsa dirigendi Stokovskiga, kui juba Hollywoodi filmireporterite teravad ninad haistavad filmikuningatari uut amoröösset seiklust. Kes too mees õieti on, kellele kuulub järjekordselt jaheda Greta kuum süda? Laseme seda jutustada reporteril, kes külastas kuulsust tema kodus.

BENJAMIN GAYLORD HAUSER ON MEHE NIMI, KEDA VIHMASEL AJAL SAGELI NÄHAKSE KOOS KUULSA GARBOGA.

Ta on meeldiv, mehelik ja hämmastamapanevalt edukas omal alal. Evib kuldpruunid juuksed, tõmmu jume ning ta laiadele õlgadele on nii mõnigi ilus naine, kes tahtnud saada veelgi veetlevamaks, veeretanud oma murekoorma. Kõik Ameerika „kõrgema 700" daamid peavad oma kohuseks kord konsulteerida dr. Hauserit ja tema patsientide hulka kuulub isegi selline kuulus naine nagu Windsori hertsoginna.

Dr. Hauser on nimelt Hollywoodi uusim moearst — dieedidoktor, kelle käskudele allub ka kapriisseim primadonna. Tema töö tagajärgi Garbo juures on imetlenud tuhanded, kes näinud staari elurõõmsana ja naervana esinemas „Ninotškas".

DR. HAUSER ON MEES, KELLE PÄRAST GARBO NÄLGIB.

Evides Hollywoodi eraklikuma naise kuulsuse, kes alalõpmata vedanud ninapidi lehemehi ja oma austajaid, erutades maailma selliste kuulsate armuromaanidega nagu Maurice Stiller, John Gilbert, Rouben Mamoulian ja Leopold Stokovski, on ta leidnud nüüd mehe, kelle käsul ta joob porgandimahla ja julgeb isegi päise päeva ajal teha sisseoste, hoolimata oma tormiliste austajate kärarikkaist ovatsioonidest.

See on mees, kellest tasub juba kirjutada. Kirjutada küll — aga mida? Pole kaugeltki lihtne pääseda sellise kuulsa mehe jutule. Ta maja asub Hollywoodist kaugel, kuhu pääseb vaid keerulist mägestikuteed mööda, kusjuures kogu aeg varitsevad mõlemal pool ähvardavad kuristikud. Äkki aga näeb silm mäeharjal imeilusat suure pargiga ümbritsetud villat, mis on kõrgete müüridega piiratud nagu mõni haruldane pärl.

Astume parki, mille korrashoitud teede kaudu viib suurepärane teekond majja. Seal võtab meid vastu lahke peremees, kelle võlu seisab just tema loomulikkuses. Ent ta ütleb kohe:

„KÕNELEN KÕIGEST, AINULT MITTE GARBOST."

Selle suurepärase lossi pühalik vaikus mõjub veidi ängistavalt. Käratult liiguvad teenijad ning ükski ere värv ei puutu tülitavalt silma, samuti kui raadio ei plärista uusimat jazzi siia rahu ja vaikuse maailma.

„Muusika," seletab Hauser, „loodi hinge, mitte kõrvade jaoks."

Harmoni maja on loodud otse tema enda elureeglite järgi, mis ütlevad, et rahus ja vaikuses peitub tervisliku elu alus.

Too maailmavaade, mida ta õpetab ja jutlustab tuhandetele närvilikkusest piinatud ameerika naistele, tegi ta kuulsaks ammu enne seda kui ta asetas kiirgava teemantsõrmuse Garbole sõrme.

Hauser ei ütle, et ta armastab Garbot, ent ta mainib täiesti vabalt:

GARBO ON VEETLEVAIM NAINE, KEDA KUNAGI OLEN NÄINUD.

Ta ei tunnista, et nad olnuksid kihlatud, ent ta ei anna säravale sõrmusele ka teist tähendust.

Milline on aga selle kummalise mehe elukäik?

Aastal 1928 tuli Ameerikasse noor šveitslane, haritud, intelligentne ja hea välimusega. Ta oli lõpetanud Viini ülikoolis arstiteaduskonna ja tahtis pühendada erilist hoolt dieediküsimusele. Sealjuures oli talle aga takistuseks nõrk tervis, mis sundis teda veetma mitu talvet Davoses, enne kui ta otsustas sõita Ameerikasse maailmakuulsa eriteadlase juurde. Saatus aga tahtis, et ta ei leidnud oma tervise mitte arsti noa alt, vaid endaleiutatud dieedi abil, mis ühtlasi aitas kaasa ta edule. Ta jäi Ameerikasse, et oma teooriat viimistleda ning varsti kulutasid ta ukseläve tuhanded naised, seltskonnadaamid, veetlevad iludused ja närvilikud „nõiad", kes kõik lootsid oma vapustatud närve tervendada tema dieedimeetodi abil. Dr. Bengamin Gaylord Hauser oli tehtud mees!

Ei möödunud palju aega, kui ta juba kutsuti ka Hollywoodi, tooma tervist filmilinna närvilistele tähtedele. Siin puutus ta esmakordselt kokku Garboga — ja doktorist sai varsti mitte ainult tähe arst, vaid ka parim sõber.

Hauser taipas varsti, et Garbo eraklus polnud sugugi mitte tingitud ülbusest ja upsakusest nagu arvas publik. Garbol oli lihtsalt hirm massi eest. Hauser tundis selliseid affekte endagi käest, ent tema oli saanud neist võitu ja lootis ka Garbot aidata.

EI MÖÖDUNUD PALJU AEGA, KUI GARBOT HAKATI NÄGEMA MOENÄITUSTEL, PREMJÄÄRIDEL, ISEGI ÖÖLOKAALES.

Kui nood kaks peaksid tõepoolest olema „ainult sõbrad", nagu nad väidavad, siis põhjeneb see sõprus igatahes ühistel huvidel, millised võiksid olla samahästi õnneliku abielu põhialuseiks.

Nad mõlemad on suured sportlased, ei salli massi ning evivad kumbki küllalt raha, et end selles suhtes tunda iseseisvana. Igatahes on see mees suutnud seni nii närvilisest Garbost teha elurõõmsa naise. Ja miks ei peaks nad abielluma."

Särabki ju juba Garbo käes briljantsõrmus... nii sosistab Hollywood ja kes teab...

Jahe, uhke ja elegantne, selline on noor filmitäht Charlotte Thiele.

Charlotte Thiele

Ise oomustavat tõusvast tähest.

Oleks tal aega, paluks ta mind kindlasti tassi teele, ent tal pole. Berliini tempo on temagi vallutanud. Esmalt peab ta tulema õmbleja juure, teiseks konverentsile, siis filmipremjeerile. Jah, kui ma tahan temaga kõnelda, pean minema — juuksuri juure, kus siis Charlotte Thiele annab mulle kuivatusaparaadi all istudes usutluse. Originaalne mõte!

Salongi omanik tervitab mind onduleeritud naeratusega. Kõikjal veetlevus ja elegants. Armastuse ja vee kestvuslained..? Te soovite kõnelda Charlotte Thielega? Üks hetk, palun! Istun selles harjumatus ümbruses nagu nõeltel. Kujutlege, mees daamidesalongis. Varsti tuleb oodatu ise — tal on peas mingi turbanikujuline ese ning nüüd naerab ta südamest minu näo üle.

Nii lõbusana ma pole teda veel kunagi näinud. Ei midagi ekstsentrilisest tütarlapsest filmist „Percy kõrvalteedel". Ka mitte energiline girl oma teisest filmist. Igasugune upsakus on ta näolt kadunud. Ta naerab nagu plikakene ja ometi — ta ei kaota kunagi endavalitsemist. Ei, Charlotte Thiele on moodne daam...

Tema elukäik?.. Ta tahtis alul õppida jurat, ent sai siiski protestiks näitlejatariks. Tuttavad nimelt ütlesid,

tal olevat liikumatu näoilme ja tüdruk, kes ei suuda miimiliselt tundeid väljendada, ei kuuluvat lavale.

Nüüd pani Charlotte terve oma auahnuse mängu, et seda juttu tühistada.

Juba varsti tegi ta oma küpsuseksami lavale ja sai filmi.

„Oma 11 eluaastast peale olen üksinda läbi maailma rännanud," jutustab ta. „Isa suri mul vara ja ema ei valvanud mind, sest ta tahtis, et õpiksin inimesi tundma. Kasvasin pansionaatides. Alul tüdrukud võõrastasid mind, ent varsti olime parimad sõbrad!

Minu arvates on parem inimesi tundma õppida otse elust ja mitte raamatuist.

Oma neljateistkümne ja seitsmeteistkümne eluaasta vahel olin veidi õel, päris blaseerunud. Hiljem see õnneks kadus."

Varsti on ta valmis. Ning kui ta saledana ja veetlevana kabiinist lahkub, näeb igaüks — see noor daam oskab elada, ta ei lase end teistest segada. Südant? Seda tal on kindlasti, kuid hästi varjatult...

SOSINAID HOLLYWOODIST

Hollywoodi „pomm"

on kahtlemata Vivien Leigh, kelle Scarlete O'Hara leidis publiku poolt vaimustavat vastuvõttu. See noor daam on eraelus ülimoodne, armastab jalgpalli, palju süüa ning evib viieaastase poja. Juba õige noorukesena tahtis ta minna teatrilavale, sest ta iiri-prantsuse veri, näinud ilmavalgust Indias Dargeelingis, ei annud talle rahu. Muuseas kavatseb ta kõige lähemal ajal naituda Lawrence Oliver'iga ja valmistab Metrole filmi „Waterloo bridge".

*

Väikese tähe suured mured.

Shirley Temple täht kipub vägisi langema. Kuna ta on juba kasvanud välja pisilapse osadest, pole talle kerge leida sobivat ainet ja nii muretseb väike filmiprintsess tublisti oma saatuse pärast.

*

Iga tund viimaseid uudiseid tervest maailmast!

PHILPS

Olümpia sari 1940

On varustatud eriti väljaarendatud lühilaieetega ja võimaldab kuulata kõiki maailma saatejaamu

Kuulake lühilainesaatjaid — sest see laineala tagab hea vastuvõtu

PHILIPS kolme lainealaga vooluaparaadid müügil alates Kr. 185.—, patareivastuvõtjad alates Kr. 135.—

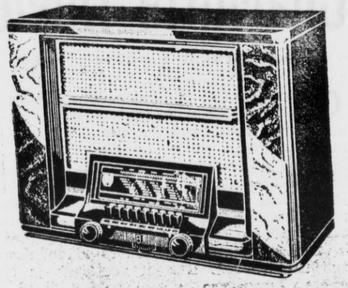

Olümpia IV

Kell	Raadio päevauudised.
06.00	Inglise (25 ja 31 m), Ameerika WPIT (25 m.) (ik.); N.Vene saatjad (vk.). Vahepeal: N. Vene saatj. (vk.)
07.00	Tokio (19 m.) (ik.) Vahepeal: Lille, Lyon Eesti kell 7.20 — Tallinn, Türi, Tartu saatjad.
08.00	Soti ja P.-Inglise (ik.); kõik Saksa saatjad, Saksa (16, 19 ja 31 m.) (sk.). Vahepeal: Prantsuse (19 ja 25 m.) (pk.), Inglise (19, 25, 31 ja 41 m.) (ik.), Soti ja P.-Inglise (ik.); Saksa (16, 19 ja 31 m.) (ik.), Vahepeal: Radio-Paris ja lühll. 19 ja 25 m.
10.00	Moskva (19 m.), Inglise (sama, mis 8.15) (ik.)
11.00	Inglise (19, 25, 31 ja 41 m.) (ik.); Saksa (16 ja 19 m.) (ik.), Vahepeal: Inglise (sama, mis 8.00).
	Soome kell 11.40 — Lahti, Helsinki, Pori, Viipuri.
12.00	Prantsuse (19 m.) (pk.); Itaalia (16 ja 25 m.) (pk.) Soome kell 12.25 — Lahti, Helsinki, Pori, Viipuri.
13.00	Prantsuse (16 ja 19 m.) (ik.); Moskva (25 m.);
14.00	Saksa (16 ja 19 m.) (ik.); Moskva (25 m. pühap.) (sk.). Vahepeal: Radio-Paris (pk.). Inglise (13, 16, 25 ja 41 m.) (sk.); Prantsuse (19 m.) (pk.). Soome kell 14.00 — Lahti, Helsinki, Pori, Viipuri.
15.00	Ameerika WNBI (16 m. ärip.) (ik.); Saksa (16, 19 ja 31 m.) (sk.). Vahepeal Ingl. (sama, mis 12.45) (ik.).
16.00	Saksa (16 ja 19 m.) (ik.); Moskva (25 m. pühap.)
17.00	Moskva (15 m. pühap.) (ik.); N. Vene saatj. (vk.);
18.00	Inglise (sama, mis 12.45), Saksa (sama, mis 16.45) (ik.); kõik Saksa saatjad. Saksa (19 m.) (sk.). Eesti kell 18.40 — Tallinn, Türi, Tartu saatjad. Soome kell 18.45 — Lahti, Helsinki, Pori, Viipuri.
19.00	Soti ja P.-Inglise, Ameerika WNPI (16 m.) ja WPIT (19 m.) (ik.); Moskva (25 m. pühap.).
20.00	Hamburg, Köln, Roomaa I ja Itaalia (25 ja 31 m.) (ik.); Moskva (31, 39 ja 49 m.) (sk.); Poste-Parisien, Frankfurt, Stuttgart, Moskva (25 m.), Roomaa I ja lühll. (25 ja 31 m.) (pk.). Vahepeal: Soti ja P.-Inglise, Saksa (19, 25, 31 ja 49 m.) (ik.).
21.00	Inglise (16, 19, 25, 30, 31 ja 49 m.), Prantsuse (19, 25, 41 m.), Saksa (sama, mis 20.30) (ik.); kõik Saksa saatjad (sk.); Radio-Paris, Lille, Lyon, Paris PTT, Strasburg j. t., Moskva (31, 38 ja 49 m.) Soome kell 21.40 — Lahti, Helsinki, Pori, Viipuri. Eesti kell 21.45 — Tallinn, Türi, Tartu saatjad.
22.00	Soti ja P.-Inglise, Moskva (25, 31 ja 49 m.) (ik.). Eesti kell 22.50 — Tallinn, Türi, Tartu saatjad.
23.00	Kõik Saksa saatjad (ka lühll. 16 m. sl.), Moskva (1107 ja 1442 ning lühll. 31, 38 ja 49 m.) (sk.) Soome kell 23.00 — Lahti, Helsinki, Pori, Viipuri.
24.00	Inglise (30 ja 49 m.) (ik.); Budapest, Moskva (31 ja 49 m.), Radio-Paris, Strasburg, Lille, Lyon, Paris PTT j. t. (sk.); Brüssel 1 (pk.). Vahepeal: Budapest (ik.), Budapest (pk.), Hamburg, Köln (ik.).
01.00	P.-Inglise ja Soti (ik.); kõik Saksa saatjad (sk.).
02.00	Moskva lühll. (19, 25, 31 ja 50 m.) (ik.), Prantsuse (25 m.) (pk.). Vahepeal: Inglise (261 m.) (ik.)
03.15	Tokio (16.67 m.) (ik.); Vahepeal: Moskva (19, 25, 31 ja 49 m.) (pk.), Inglise (19, 25, 30 ja 49 m.) (ik.).
05.00	Prantsuse (25 m.) (ik.); Ameerika WPIT (25 m.).

Järelmaksu võimalus kuni üheksa kuud

PHILIPS

MAAILMA SUUREMAD RAADIOTEHASED

VÄÄRISKIVIDEST

ja nende saatusest

„Kohinorist" — „Rio täheni"

Juba Plinius nimetas briljanti väärtuslikumaks omandiks mitte ainult väärisskivide hulgas, vaid üldse inimliku varandusena. Vanal ajal usuti briljanti evivat salajast võimu inimese sümpaatiate ja antipaatiate üle. Pliniuse järgi lahustuvat briljant, mis ei karda tuld ega vett, härjaveres, saades nii vastumürgiks hullumeelsusele.

Enamikul suurtest briljantidest on oma ajalugu, ehk pigem öelda saatus. Vanim ja kuulsaim teemant on kahtlemata „Kohinor" — tõlkes valguse mägi. Hindu saagad jutustavad temast juba 5000 aasta eest, kus teda muinaskangelane Karna olevat kannud sõjas. Ajalooliselt esineb ta alles siis, kui Malvadi valitseja Alead din Khilij ta oma sõjakäigul mägedesse röövis ja tõi Delhi. Briljant olevat kaalunud 793 karaati, kuid kellegi veneetsia juveliiri kohmakuse läbi kaalus ta pärast ainult 280 karaati. 1739. aastal röövis Nadir Shah selle peale jubedat Delhi purustamist Afganistani, kust ta aegade jooksul läks inglise kuningaperekonna valdusesse.

Vene tsaarikepil ilutses 3,378 sm pikkune Orlow, mis pärit Nadir Shahi troonitoolist. Pärast tolle mõrvamist röövis kivi keegi kaupmees ja müüs edasi Katharina II.

Suurim kõikidest teadaolevaist teemantitest, 367 karaati, olevat aga Borneo sultan Matana käes.

Kuulsad on ka Florentiinlane ja Sanag. Viimase kaotas Karl Julge võitluses 1477. aastal Nancy all. Läbi paljude käte sattus kivi viimaks kellegi aadliku Sancy juure. Tema teener, kes pidi kivi viima Heinrich III-dale, tapeti — ja teemant leiti tema kõhust. Hiljem kandsid kivi oma kroonimise juures Louis XIV ja XV. 1835. a. ostis selle tsaar.

Täiuslikum briljant olevat aga Regent, mis samuti pärit Indiast. See oli Orleani hertsogi omanduseks — siis ilustas Napoleoni mõõgapead. Ka Amsterdami pankuri Hope „sinise teemandi" saatus on kõigile tuntud.

La Jana viimane film „Rio täht" käsitab sellenimelise teemandi ja ta ilusa perenaise seiklusrikast elu, mille juures on kaastegevad Gustav Diessl ja Werner Scharf.

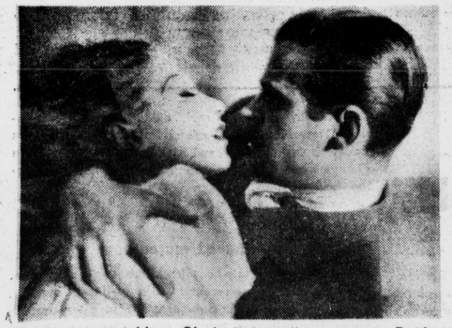

Stseen praegu kino „Gloria-Palaces" linastuvast Poola sügavdramaatilisest suurfilmist „Põrgu". Järgmise eeskavana linastab Glorias Hella Vuolijoe menukad „Niskamäe naised"

Sealt, kus sünnivad

„Illusioonid"

Ameerika filmitööstustes keeb hoolimata sõjast kibe töö

Metrol on praegu käsil huvitav eksperiment — võandatakse ühe inimese elu kahes filmis. Nimelt mängib Mickey Rooney „Noort Edissoni", kuna Spencer Tracy kujutab hiljem leidurit täiseaiüks film võib „surnuks lüüa" teise, olenedes peategelaste mängust. Seejuures on Mickeyl parimad lootused, sest tema film linastub esimesena.

Satume stuudiosse stseenil, kus Mickey noore Tom'ina parajasti tuleb koju salajaselt rongisõidult ja peab seisma silm-silma vastu oma pahase isaga.

Samuel Edissoni mängib Georg Bancroft, tema naist Fay Bainter ja Tom'i õde Virginia Weidler. Kõik täielised „stseenirõõvijad", ent Mickey ei karda.

Muuseas on Mickey väga uhke oma „karaktermaskile" — ta on teinud endale lahu vasaku külje pealt paremale küljele.

Kuna siin aga ühe stseeni väntamine mitmesuguste äparduste tõttu venib liig pikale, läheme pigem vaatama Jeanette MacDonald'it ja Nelson Eddyt „Uues kuus".

„Uus kuu" on tüübiline MacDonald-Eddy operett. Siin on ilusaid meloodiaid, vanaaegseid kostüüme ja seikluslikke piraate, kuna lugu keerleb aadliku noormehe ümber, kes müüdud orjaks ja kapriisne tütarlaps, kes ta ostab, on loomulikult Jeanette.

Režissöör „Voody" van Dyke on parajasti hädas kahe väikese neegripoisiga, kes räägivad liiga õiget inglise keelt — ta peab neile õpetama neegripärast hääldamist.

See võtab aga liig kaua aega, ning seepärast külastame Clark Gable-Joan Crawfordi filmi „Strange Cargo", kus mängivad veel Jan Hunter, Peter Lorre ja teised.

Kummalisel kombel on kõigi tegelaste riided äärmiselt lagunenud. Filmitakse parajasti põgenemist džunglist. Mehed on karanud vangid, kuna Crawford tütarlaps tänavalt, kelle Gable halastusest kaasa võtnud. Joan mängib enamiku filmist täiesti jumestuseta, huvitav, kuidas see meeldib tema austajatele.

Igatahes muudavad kõik vangid filmi lõpul meelt ja Gable saab Crawfordi.

Kuna silmad hakkavad juba neid näruseid inimesi vaadates valutama, läheme edasi teise stuudiosse, kus Ernst Lubitš filmib Margaret Sullavani ja James Stewartiga „Äri ümber nurga."

Filmi tegelasiks on neiu ja noormees, kes kogu aeg kisuvad, et filmi lõppedes teineteisele õnnelikult kaela langeda.

Kuna on teada, et Margaret just eriti ei salli lehemehi, poen vaikselt välja ja lähen Warner Brothersi juurde, kus valmistamisel „Virginia City" ja „The Life of dr. Ehrlich".

Viimatimainitud filmi peategelaseks on Edward G. Robinson, kes oma vurrudega näib siin päris Apollo eeskujuna.

Film käsitab kuulsa dr. Ehrlichi elu, kes tegi 605 katset, enne kui ta 606-daga leiutas oma kuulsa siifilisevastase seerumi.

Kuna selles filmis on peategelasteks ainult mehed, lähen edasi otsima seiklusi „Virgini City's", kus naisosaliseks on Miriam Hopkins.

Mul aga ei vea, sest satun stseenile, kus Erroi Flynn koos kaaslastega põgeneb tunneli kaudu vanglast.

Sisu keerleb Ameerika kodusõja ümber, kus Miriam on väike veetlev neid, kellel kaks austajat Randolph Scott ja Errol Flynn.

Kuna sisu on väga verine ja laibad aina rullu-vad jooksval lindil, otsustan külastada Dorothy Lamouri ja Bing Crosbyt „Teekonnal Singapuri".

Siin pole midagi eriti seletada, sest sisu on tavaline, ainult palju laulu ja kirevad kostüümid teevad filmi vaatamisväärseks.

Järgmises stuudios aga mängib Madeleine Carrol „Safaris", mis viib vaatajad koos Madeleine, Tulio Carminati ja Douglas Fairbanks jr-ga Aafrika džunglisse lõvijahile, kusjuures põlismetsas areneb põnev armudraama.

Kummalisel kombel heegeldavad kõik filmi naistegelased vabal ajal lapsejakikesi. Need minevat Madeleine prantsuse vaeslastele.

Nüüd aga tagasi Kalifornia kuuma päikese kätte, sest RKO väntab „Swiss Family Robinsoni", lõbusat lugu ühest inglise perekonnast, kes läks lõunamere saarele otsima rahu ja üksindust, sattudes selle asemel ainult suurematesse seiklustesse.

Siin on peategelasiks kaks vahvat noormeest Freddie Bartholomew ja Terry Kilbrun, kelledele edukalt sekundeerib kolmeaastane Bobbie Guillan.

Aga — päike kipub juba loojuma ning nälg näpistama, seepärast — hüvasti järgmise korrani, so-long.

Sirkka Sari mängib Ilonat

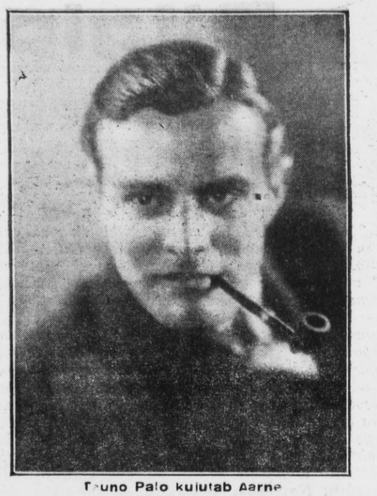

Tanno Palo kujutab Aarne

Niskamäe naised

kino „Gloria-Palace" linal

Käesoleval nädalal avaneb tallinlasile huvitav võimalus võrrelda kino ja teatrit. Neljapäeval mängib „Estonia" Liina Reimani 30-a. lavajuubeli tähistamiseks peale pikemat vaheaega „Niskamäe naisi", kuna kino „Gloria" linastab järgmise eeskavana sama näidendi järele valmistatud filmi.

Aastat paar tagasi oli Hella Vuolijoe näidend menukaimaks teatri repertuaarist, andes oma elulähedaste probleemidega publikule ainet ägedateks vaidlusteks.

Loomulikult tohiks „Niskamäe naised" filmina seetõttu pakkuda kõigile erilist huvi. Kes saakski Soome olustikku ja õhkkonda nii hästi tabada kui mitte soomlased ise?

„Suomi-Film" on teinud välisvõtteid Häme ürgjõukatest taludest, püüdnud kaamerasse Soome ilusaimad maakohad. Filmi tegevus toimub Räävsmäe suurtalus, mis oma ilmelt eht-soomelik, andes meile — kui eemaltvaatajaile — kujuka pildi vennasrahvast ja tema elust.

Filmi tegelasiks on valitud parimad soome näitlejad. Karjalast pärit noor 19-aastane iludus Sirkka Sari mängib elavaloomulist Ilonat, olles seega sobivaks vastandiks karmile vanaperenaisele.

Neil, kellele Liina Reimann mainitud osas on jätnud unustamatu mulje, on siinjuures võimalus teda võrrelda Olga Tainioga, keda peetakse soome parimaks karakternäitlejaks. Peale selle olevat ta juba oma välimuselt eht-hämelik.

Tanno Palo, keda muuseas oleme võinud näha ka „Estonia" laval, kus ta kõigile meeldis oma meheliku välimusega, kujutab võrgutajat Aarnet.

Ka teised osalised, nagu telefoni Sandra, kooliõpetaja, arst ja Serafina on häis kätes, moodustades ühes peategelastega tervikliku ansambli.

Muidugi on ka filmi lavastus suurejoonelisem teatri omast, suutes juba sellega pakkuda enam.

Kokkuvõttes võib ütelda, et „Niskamäe naised" on film, mis kahtlemata väärib vaatamist, jättes kõigile kauemaks unustamatu mulje.

Olga Tainio on vanaperenaine.

Kust nad pärit?

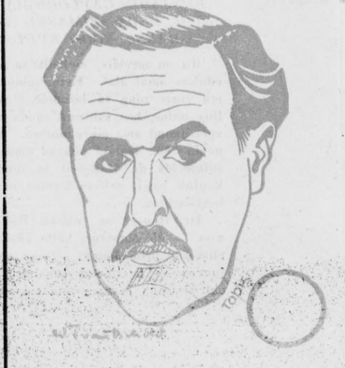

Meie huvitav filmivõistlus jätkub täna. Oleme nii palju kirjutanud filmitähtede elulugusid, et nüüd „eksamiks" seadsime oma lugupeetud lugejaile järgmise ülesande: kuues üksteisele järgnevas numbris ilmub kellegi tuntud filminäitleja karikatuuri kõrval joonistus mingist maakohast. Viimane on nummerdatud, kuna näitleja pildi juures leiate numbri asemel tühja rõnga. Õigeile lahendajaile auhinnaks suuri staarfotosid.

Oleme korraldanud nii, et võistluspilte pole vaja lehest välja lõigata. Saates meile võistlusest osa võttes maakoha numbrid, märkige iga maakoha numbri juure selle filmitähe nimi ja number, keda arvate pärinevat sealt maakohast.

PERCY KÕRVALTEEDEL

Kui õlimagnaat kaob — ehk mõtisklusi Hans Albersi uusimast filmist

Kes ei tunneks õlimagnaat John-Percival Pattersoni Stokholmist. Ta julge profiil väikeste vurrukestega on ju pildistatud peagu igas lehes! Too, kes cut'i ja tsilindrita kunagi majast ei lahkunud. Kujutlege, too mees on kadunud — jäljetult kadunud. Ühelgi inimesel pole mitte umbkaudset aimdustki, kuhu härra Patterson on võinud „aurata". Küsige teenrilt, kelle suguvõsa juba 250 aastat on teeninud Pattersonide suguvõsa — õlakehitus. Pärige sekretärilt — lootusetu pilk. Isegi ta tütar Ingrid ei tea millestki. Ainult autojuht võib öelda, et ta sõidutas oma isanda „Skandinava Epa" ette ja kui ta kolmveerand tunni pärast sisse poleks läinud ja härra Pattersoni mitte leidnud, seisaks ta vist oma autoga veel praegugi firma ukse ees.

Kusagil rõõmustab aga salaja reporter Nils Nilsen, kes juba ammu ennustab Pattersoni ettevõtteile kadu. Küllab tema juba laulab oma lookese sellest kadumisest... Jah, Nilsen on juba avastanud, et härra õlipresident on sõitnud lennukil Balagosse, mis asub kusagil Balkanil.

Tõepoolest, seal istubki härra Patterson kahtlases kõrtsis ja mitte just parimas seltskonnas. Ja kuidas ta välja näeb! Vurrud on ära ja ülikonda võiks parimal juhul nimetada „nartsudeks". Pole ime, et ta ühel haarangul kinni nabitakse ja isiku selgitamiseks tiritakse jaoskonda...

Aaah, Balago sillutis on härrale vist muutunud juba liiga tuliseks, miks ta muidu kiirustas Riviera imeilusaisse kuurorti Annety'sse? Siin aga ootas meid teine üllatus, sest härra õlimagnaat on hakanud monsieur Duvalo kõrtsis frakistatud kelneriks! Kui seda härra Nielsen teaks, lehed otse kubiseksid artikleist. Pole siiski kahtlust — härra Percy oskab külalisi teenida. Eriti veetlevat lauljatari Lisaveta Ivanovnat. Tundsid nad teineteist siis juba ammu — või kuidas oleks neil mõlemil muidu nii palju juttu?

Nüüd jääb aga maailm seisma, sest juba järgmisel päeval on härra direktor tõmmanud seljast kelnerifraki ja sõidab Lisaveta Ivanovna autojuhina Genfi. Kuldpaeltega ilustatud livree sobib talle ju hästi, aga kas see peaks olema just õige riietus õlimagnaadile?

Milleks õieti selline maskeraad? On see lihtsalt miljardäri spleen või peitub siin midagi kriminaalset? Võibolla põgenemine rahandusskandaali eest, nagu ennustas Nilsen... Või armastab ta Lisaveta Ivanovnat ja loodab nii ta südant võita?!

Veel ikka pole Pattersoni teenijail ega tütrel aimu, kus õieti nende isand peaks viibima, aga juba varsti hargnevad Genfi hotellitoas kõik keerdsõlmed ja...

Ja mis seal näha, vaatame lähemal ajal kinos. Uudishimu teeb ruttu vanaks...

Riigipööre

Tõsilugu Napoleoni ajast

„Küll lasete viletsasti"

22. oktoobril 1812. a. mängisid Pariisi vaimuhaigete-vanglas, mis asetses Saint-Antoine'i eeslinnas Charonne-tänaval ja mida valitses keegi härra Dubnisson, õhtu paigu kaks meest malet, kindral Malet, Charles-François Malet, ja preester Lafond. Malemängu kestel ütles kindral: „Keiser Napoleon on surnud, uskuge mind. Neetud Bonaparte, kuulsusrikka prantsuse vabariigi hävitaja, on pärinud oma palga. Mitte põlevas Moskvas enesest mõista, vaid väravate ees. Kasakad tõstid ta oma piikidele. Ärge naerge, preester. Moskva põleb tõepoolest, koolimata kõigist sõnseist kustutuskatseist. Gigantne armee on kadunud, ja surematu Napoleoni keiserriik on tühjakspuhutud mõna. Täna jälle sain ma usaldatavaid teateid."

Preester küsis vähe sellest lobast ja mõtles sel ajal: Ta näib tõepoolest olevat tõbine ja hull. Lõppeks, kui talle asi läks juba liiale, ütles ta: „Ärgem olgem naiivsed, kindral. Isegi kasakapiigid ei muuda midagi Napoleoni surematuses. Teie räägite kui allajäänu ja võidetu. Keegi ei salga Teie suuri vabariigile osutatud teeneid, aga kui esimene konsul kroonis enese keisriks, siis sai Teist tema vihaseim vaenlane. Teie korraldasite kindralite Lahorie'i ja Guidal'i abil salasepitsuse keisri vastu, Teid aga tabati, ja keiser kinkis Teile elu, mida Teie polnud enam teeninud. Et Teid aga veenda, et ta Teid peab rõõmuhaigeks, saatis ta Teid siia härra Dubnisson'i hoole alla. See on võibolla kuri nali. Kuid mis Teie tahate, kindral? Teie käsi käib hästi. Lubage ometi keisrile veel pisut elu — nüüd, kus ta iseenese on teinud surematuks."

Kui preester Lafond oli lõnnud magama, mõtles kindral Malet veel tükk aega. Siis tõmbas ta selga vana mundri, mis talle oli jäetud, pistis taska senatiõiriku oma nimetamise kohta Pariisi linnakomandandiks, mille ta ola võtsinud. Ta kustutas tule ja asus teele, ilma relvata ja ilma aumärkideta. Tubli isand Dubnisson tunneb end täitsa kindlana nagu paljudki teised, mõtles ta, kobas läbi pimedate käikude välja, jõudis õnnelikult üle õue, leidis redeli ja ronis üle müüri.

Ta sammus piki rue Charonne'i ja kaalutles: Kel on väed, sel on raha, ja rahaga saab ta uusi vägesid — igatahes on mul kiiremini koos esimesed tuhat meest kui esimesed sadatuhat franki. Ta astus kümnenda kohordi kasarmusse ja alarmeeris oma hirmuhüüdega vahtkonna. Siis laskis ta ennast kiiresti juhatada pataljoniülema Suiller' juurde, kes teda ei tunnud, käratas selle voodist ja hoidis tal senatidekreedi nina alla: „Keiser tapeti 7. oktoobril Moskva ees! Keiserriik on läbi! Kindral Malet on Pariisi komandant!" Veerand tundi hiljem marssisid juba pataljonid, ja Malet asus raekotta. Segadikus oli ta enesele kellegi allohvitseri kaudu nõutanud mööga ja kaks püstolit. Nüüd viis ta väed Pariisi kaardiväe kasarmute juurde ja käskis alarmi põristada. Kolonel kuulas paugupealt sõna, ja peagi oli juba kaks rügementi relvastatud. Kindral Malet kogus enese ümber terve staabi ohvitsere. Ta määras patrulle ja vahtkondi ja ei jätnud oma seisukorda kuidagi kindlustamata. Lõppeks läks ta sõjakalt rue Charonne'i, vabastas kindralid Lahorie ja Guidal'i, oma vanad kaaskannatajad, tegi ühest politseimeistri, teisest politseiprefekti, ja andis neile täpsad juhised.

Nad marssisid jõuliselt ja kiiresti vastu oma tegudele, leidsid politseimeistri Savary, Rodrigo hertsogi, magamast, tegid palju müra ja lõid uksed sisse. Lahorie näidus olevat hullunud võimust, mis nii ootamata ta kätte oli tangenud. Ta kirus kui kantinjäär (turunaine) ja kisendas hertsogile: „Keiser on surnud! Ja rahvas tahab oma asju kord ometi ise ajada!" Kui Savary, kes keisrit otsekoheselt armastas, kuulis ta surma hirmuteadet, vajus ta kokku nagu mööga hoobist rabatuna. „Kus on väike seersant?" lärmas kindral Lahorie oma kaaslastele, „väike seersant tulgu üles ja sooritagu oma ülesanne." Savary vaarus kohkudes. „Valasime koos ühes tules oma verd, Lahorie!" hüüdis ta, „sa ei või ometi oma vana seltsimeest lasta mõrvata kui koera!" Lahorie kaimestus ja tundis koguni liigutust. Ta surus hertsogi kätt ja, kuna talle ei tulnud midagi paremat meelde, laskis ta viia Charonne-tänavale härra Dubnissoni juurde.

Vahepeal oli kindral Malet tunginud kindral Hulin'i juurde, kes oli Pariisi asekomandant ja kes ühtlasi juhatas esimest diviisi. Hüglane Hulin, ainult öökaues alles, paiskas kõhetule Malet'le senatidekreedi jalgade ette ja kisendas: „Sõnadega ei tapeta keiser! Teie ammusurnud vabariiklased! Ja kui ta ka tõesti oleks surnud, siis pole see veel kord, kuidas sellest mulle teatatakse!" Ta kiskus laualaeka lahti ja kahmas sisse. Malet'l oli juba püstol käes, ja ta kihutas kuuli julgele Hulin'ile näkku. See taarus, haaras verre, kukkus vaibale. Malet jättis maja ümber tubli valve ja ruttas oma salgaga Pariisi kindralstaabi ülema ja komandandi Doncet'i juurde.

Rauaõgijale Doncet'le aga ei avaldanud jutt keisri surmast mingit mõju. Ta sõimas Malet' läbi ja andis talle käsu, viibimata naasta oma vanglasse. Nüüd oli küsimuses kas võit või surm! Malet tahtis parajasti lasutada teise püstoli, aga tugev rusikahoop lõi tal püstoli käest. Kaks terasküppa haarasid ta kaelast kinni ja paiskasid ta

Kui tahad rõõmsalt elada,

Film ja Elu

pead lugema!

põrandale. Noor ohvitser juuresviibijaist oli karanud oma ülemusele appi. Malet' saatjad olid hetke kui halvatud. Doucet tormas neist mööda, avas akna ja hüüdis allseisvaile väekolonnidele: „Sõdurid! Keiser elab! Praegu alles võitis ta hiilgava lahingu venelaste vastu! Elagu keiser!" Seal kostis mürisev vastus: „Elagu keiser!" ja see hüüd kõrvaldas korraga painajaliku riigipöörde.

Varahommikul, n. ü. enne esimest pruukosti, olid kõik asjad jälle oma kohal, ja Pariis hakkas naerma. Naer kasvas tundtunnilt üha suuremaks. Kiideti hullumajast karanud kindral Malet' tegusid, avaldati arvamust, et need ületavat ta seiklusi rindel. Naerdi selle üle, kui lähedal kordaminekule oli olnud kogu asi, ja tunti rõõmu kindral Hulin'i haavast, sest see oli olnud vaid sügav põsehaav.

Õnnetu Malet aga seisis sõprade Lahore' ja Guidal'iga kaks päeva ja kaks ööd järgimööda sõjakohtu ees. Taheti tõendada paljuliikmelist vandeseltskonda ja kokkulepet vaenlasega. See aga ei õnnestunud. Ta oli oma plaani koostanud üksinda ja omaette härra Dubnisson'i majas ja kaitses seda nagu sõdur kunagi — kartmata. Ainult soov päästa oma isamaa ja Euroopa rahvad rahutusest, mis juba aastakümneid tänu Napoleonile valitsenud, olla määranud ta tegevuse. Kolmandal varahommikul läks ta kartmata surma. Kolm mässumeest viidi Grenelle'i tasandikule, ja laskjateks olid noorsõdurid. Malet' roim näis olevat vaid operett, kuid mängu lõpule oskas Malet siiski anda heroilist suurust. Sõdurid kahvatasid ja värisesid, nähes vanade kindralite karme nägusid. Lahorie ja Guidal langesid esimeses tules, ainult Malet jäi püsti. Ta talus ka teise tule, tuikus vaid pisut ja hüüdis viha ja leplikkuse vahepealse häälega:

„Mu armsad lapsed, kui viletsasti teie ometi lasete!"

Siis vajus ta kokku kolmandas tules.

Saksa filmi uusimaid meestähti — Ewald Balser

Joa täitumatud unistused

„Miks sa ei vastanud?"

Joa oli oma vanemate ainus laps ja tulevikulootus. Isa rääkis tihti, et tütar lõpetades keskkooli astub gümnaasiumi ja lõpuks veel ülikooli. Viimane oli olnud isa unistus kogu eluaja, kuid ta polnud saavutanud seda, sest ta oli vaeste inimeste laps ning oli pidanud juba varases nooruses hakkama töötama ning hiljem isegi vanemaid toitma. Nüüd oli ta juba jõukas mees ja lootis, et ta tütar teostab tema soovunelma.

Joa aga unistas filmikarjäärist ja oli valmis ohverdama sellele kõik, olles juba ohverdanud oma söögiisu ja manustused, kuna tahtis olla sale nagu ehtne filmidiiva. Isegi oma tumeblondid lokid oli ta blondeerinud, kannatades selle eest noomitusi nii kodus kui ka koolis vapralt, kuni unustati ja harjuti Joa uue juuksevärviga. Samuti luges ta igasuguseid iluravi-raamatuid ning püüdis nende õpetuste järgi toimida. Kogu oma taskuraha kulutas Joa kinos käimiseks ja oma lemmikute fotode ostmiseks, nii et ta toa seintel oli kuulsamate filmitähtede pildigalerii, mida ta iialgi huvi ja armastusega ei väsinud vaatlemast. Joa vanemad aga ei osutanud sellele suuremat tähelpanu, pidades seda vaid mööduvaks tujuks. Nad panid selle vaimustuse Joa 16-aasta arvele, kuna selles eas tütarlapsed unistavad kuulsustest.

Tegelikult aga oli asi tõsisem, sest Joad ei veedelnud õppimine enam põrmugi. Ta mõtted olid laokil filmide, saleduskuuri ja iluravi juures ning õpperaamatud olid talle õhk. Kodus istus ta mõnikord tundide viisi ema tualettlaua ääres peegli ees, ega tüdinenud end vaatlemast, enesele veidraid soenguid kammimast ega grimasse tegemast. Mõnikord, kui ema kodus polnud, puuderdas ta end ning värvis huuled tulipunaseks ja riietus ema ballikleiti, mis oli talle küll lai, kuid siiski huvitav. Nii seisis ta siis saalis peegli ees ja kujutles end imeilusana, juba kuulsa filmidiivana.

Saabus kevad ja ühes sellega suvevaheaeg. Joa edasiõppimine koolis oli niivõrd halvenenud, et ta jäeti teiseks aastaks samasse klassi. Isale oli see suureks löögiks. Joa aga võitles endaga, kas anda vanematele teada oma kavatsustest või mitte. Lõpuks otsustas ta olla avalik, tulgu mis tuleb. Ta teatas veidi ülbelt isale, et ta ei mõtlegi kooli minna, vaid tahab siirduda Hollywoodi õnne otsima. Isa sai tulevihaseks, vihasemaks kui kunagi varem. Ta teatas, et ta ei mõtlegi sellist rumalat soovi täita, vaid Joa heitku need mõtted peast ja lõpetagu tuleval kevadel keskkool.

Joa nuttis mitu päeva. Ta oli nagu haige ja nägi oma unelmate purunemist. Ta teadis, et isa on kindel oma nõudmistes ja tema poolt ei ole allaandmist. Aga Joa ei tahtnud minna ülikooli; see näis talle otse vangistusena. Oma lapsikus lihtsameelsuses otsustas ta kodust põgeneda. Kuid siis meenus talle, et nii ta Hollywoodi ikkagi ei saa.

Ühel õhtul istus Joa õige kurvana teas ja vaatles pisarsilmil oma lemmikute pilte. Äkki tuli talle mõte, mis kuivatas otsekohe pisarad ta silmist ning võlus näole naeratuse. Ta võttis kirjutuslaua laekast kirjapaberi ning ümbriku ja püüdis koondada oma ingliskeele tagavara kirja. Viimane oli määratud Joa erilisele lemmikule — ühele kuulsamale Hollywoodi meestähele. Joa kirjutas talle suure usalduse ja lootusega oma andest ja suurest unelmast ning palus saata endale Hollywoodi sõiduks tšeki (filmitähed on ju teatavasti rikkad), lubades hiljem kõik tasuda, isegi mitmekordselt.

Järgmisel hommikul poetas Joa kirjakese värisevi käsi postkasti ning uus lootus asus ta südamesse. Ta kujutles elavalt, kuidas ta tšeki saab, vanemate vastuseisust hoolimata Hollywoodi sõidab, seal kuulsaks saab ja hiljem isaga lepib.

Nii särasid jälle Joa sinisilmad ja ta lõbus tuju nakatas teisigi.

Ent möödus päevi — kooliaeg saabus taas, kuid oodatud kirja ei tulnud. Joa käis jälle koolis, ikka veel lootes ja oodates. Veelgi möödus kuid, tulid suvisted.

Pühade ajal linastus Joa lemmiknäitleja film ühes pealinna kinos. Joagi ei puudunud esietenduselt ja kui ta koju tuli ja oma tuppa läks, olid ta silmad pisarais ja ta huuled sosistasid: „Miks sa ei vastanud? Sa oleksid ju võinud . . ."

Veel on võimalik saata häältetussedeleid!

UUDISVÕISTLUS

Minu esimene tutvus

Lõpeb 1. mail

Vanemapõive filmilemmik Gustav Fröhlih.

Kasutage võimalust väärtustikest auhindadest osasaamiseks!

Paljude lugejate tungival soovil pikendasime häältetussedelite vastuvõttu kuni 1. maini. See tähtpäev aga on lõplik. Pärast seda tehakse häältestulemused kindlaks ja loositakse auhinnad välja.

Häältamisest osavõtjail tuleb silmas pidada, et ainult siis on võimalik auhindadest osa saada, kui saadetakse kõik kolm häältussedelit koos. Ei ole aga tarvilik, et kõigil oleks märgitud samade autorite varjunimed.

Lihtsamaks häältussedelite saatmise viisiks on nende lähetamine lahtises ümbrikus, millele peale margitud „Trükitöö". Sellisel juhul ei tohi aga mingit kaaskirja ühes olla.

Tallinna ja Tartu lugejad võivad häältussedelid lasta meie kohapealsete talituste postkastidesse.

Kolm häältussedelit annab ühe võiduvõimaluse, kuus sedelit kaks võimalust jne.

Tänases numbris toome veel ühe lisahäältussedeli nende jaoks, kel see vahepeal on võib-olla kaotsi läinu.

JEFIM ZOZULA

LOOMING

Rõõm peale pikka piinaaega

Olin juba äärmuseni piinatud... Tarvis oli naisega rääkida ja otsustada.

Ta istus diivanil ja, tõmmanud pea õlgade vahele, sõi šokolaadi. Naise šokolaad — kõva ja kibe. Too tegevus ja poos — nood olid ta armsaimad. Tema nägu — valge ja ilutu, oli, nagu ikka, millegi üle mõtlev; lühinägelised silmad — pilukil ja huuled määritud šokolaadiga nagu lastel...

Ta võis tundide viisi istuda nõnda, kõigutades end edasi-tagasi ja vaadata enese ette ühte punkti.

— Mu armas, — algasin ma, — ma ei süüdista sind milleski ja ei kavatse korraldada ka stseene; ma tean, et murrad mulle truudust, kuid ma ei lahku sinust siiski. Ma ei suuda lahkuda sinust. Võib olla on see mu väiklus, veider, häbistav, kuid see on nüüd nii. Mul pole häbi olla truudust murdva naise abikaas. Tunnistan, et raske oli selle alandusega harjuda, kuid ma harjusin temaga siiski...

Muidugi rääkisin ebatõtt... Juba sellegi kõneluse kestel tuksus mu süda haiglaselt. Selle eel oli mul unetuid öid, meeleheitlikult kurbi päevi. Oli isegi hullumeelsuse hetki, ent kui selliseil õudseil hommikuil ärkad, siis evid tunde, nagu oleks juhtunud mingisugune õnnetus... Ühe sõnaga: kõik oli nagu tavaliselt õnnetu armastuse puhul.

Kuid polnud väljapääsu. Pidin leppima alandusega ja ma leppisingi.

— Tean, — jätkasin ma, hingates sügavalt, — kõik naised on ebatruud. Nad murravad truudust kõigile, ja mehed ei näe selles midagi hirmsat. Äärmisel juhul ka mina mitte. Kui sa soovid — ma ütlen igale esimesele vastutulijale, ükspuha kellele. „Vaat, kas teate, et mu naine murdis mulle truudust nii ja niisugusega". Aga, kuule, seleta mulle seda...

Naine katkestas viivuks kõigutamise. Ta võttis paremini istet, tõmmates pahema jala enese alla, pilutas silmi veel rohkem ja, katkestades mu kõne, ütles, nagu harilikult, mõttes viibides tasa:

— Pole tarvis kellelegi rääkida.

— Mida?

— Noh, seda... et ma... truudust murran...

Ta vaikis jälle ja sõi hoolega šokolaadi.

II.

Raske oli seda naisterahvast õieti mõista. Ta abiellus minuga armastuse sunnil. Ta armastas mind kirgliselt ning siiralt, milles olen täiesti kindel. Ja võib olla just sellepärast otsustasingi end nii kergesti uskuma panna ta piinavasse häbisse. Ent mis võiski olla häbistavam, kui ilmselt ebatruu, avalikult truudustmurdva naise abikaas olla. Kuid mis teha?

Naise vanemad omasid määratusuure varanduse, mispärast temast end lahutada tähendaks vaid tema komforti, naudingut tema vabaduse suurendamist. Ühe sõnaga: sellega saaks ta kired vaba tee. Kuid räägime peaasjast: see poleks kõige pealt tähendanud seda, et oleksin jäänud temast ilma.

Ilma jääda sellisest hurmavast, hajameelsest, mõtisklevast, abitult-armsast olendist, kelle iga sõrme eest annaksin oma elu...

Ja siis huvitas mind veel kohutavalt ka järgmine asjaolu: kellele võinuks ta meeldida? Ta oli ju ilmselt ilutu. Valge nägu, suur suu, pilukil silmad, lohakalt seisvad juuksed ja tähtsuseta kasv... Ta rõivastas end kuidagi saamatult, veidralt, oskamatult... Kellega ta võiks olla mulle ebatruu?

Ei, tõesti, ma ei suutnud kujutella enesele halvemat hingelise kibeduse pilti, kui seda reetmist... Ja siis ma mõtlesin, et niisuguse naise kavaleri kindlakstegemine pole sugugi alandav, vaid kohustus, just korraliku kodaniku kohustus, rääkimata veel sellest, et abikaasa... Ja, vaatamata meie aastasele abielule ta oli alles laps, puhas, naiivne, abitu laps.

Kitty näib kõikjal olevat edu.
Hannelore Schrot filmis „Kitty ja maailmakonverents".

Aga siiski — kujutage enestele ette sellist seisundit — too laps ühes oma õrnarmsa käekotiga kaenla all ja šokolaadiga tuleb kusagilt kell kolm öösi ja läheb ei tea kuhu terveks päevaks... Ja pea-asi, jutustab mullegi kõigist oma käikudest kaasakiskuva rõõmuga... Kuid kõigile küsimustele ja pärimistele vastab oma kitsa, lahjakese õla liigutusega põiklevalt.

Kuidas pidin ma seda mõistma?

III.

Kui ma lahkusin kodust, siis ta jättis mind õrnalt jumalaga ja surus end tunderikkalt ning usaldavalt nagu haige lind mu vastu... Ja kui ma alandusest ning häbist punasena tulin meelega varem lubatud aega koju, siis ma harilikult ei leidnud teda kodust...

Ma istusin diivanile, millelt tema oli lahkunud, ja toetasin pea rusikatele, tundsin, kuidas süda peksis ja mõtlesin siis ka, et mu kurbus on — erakordne. Ent tõepoolest mu seisukorra tragism oligi haruldane. Ma saanuks aru, kui omast mehest pettunud terve, rõõmu, elu järele jänunev patune naine oleks teinud seda... kuid see meeldiv, armastav, alati mõtisklev ning abitu laps...

Ja — veider lugu! — nii rusuvad kui armukadeduse piinad ka polnud, mitte ainsal hetkel ei olnud ma süüdlase — reetva naise vastu kuri. Ma ei lükanud teda enesest eemale kordagi, mitte kordagi ei kahelnud ma tema kaisutuste siiruses, tema kirglike suudluste süütuses...

— Pisike, — ütlesin siis tõsiselt, rahu ja avameelsusega, nagu suutsin, — mu kallis, noh, ütle mulle, kus sa olid?

— Ei kusagil. Käisin tuttavaga sõitmas.

— Millise tuttavaga? küsisin ohates.

Aga tema, pilutades veelgi rohkem silmi ja jäädes mõtlema, vastas põiklevalt:

— Tead, armastus evib palju veidrusi... Ta armastab suudelda mu sõrmi... Annab mu igale sõrmele nime ja räägib siis nendest veel palju... Ta on huvitav. On olnud ümbermaailmareisil. Ta jutustab tähtsatest, haruldastest, imelikest inimestest hulk huvitavaid lugusid... Kui rõivastusin tema ees lahti, ta langes mu ette põlvili ja suudles mu jalgu. Ütles, et kui olnuksin tõmmunahaline, olnuksin Marokko printsessiga sarnane...

Seda jutustades naine läks elavaks ja, nagu ikka, rääkis palju ning tälesti avameelselt... Ja nagu ikka, oli ta äärmine avameelsus seotud tihedalt imetleva hingepuhtusega...

Vaatasin teda vaikselt ja kuulatasin teda sellise meeleheitelisuse ning kivinenud tähelepanuga, nagu kuulavad oma kohtuotsust kaebealused...

Naine rääkis tundeelu ebatavalistest veidrustest, inimeste imetletavast ebasarnasusest, kärarikkast linnast, kus hea olnud tumedas, lõhnavas, pehmes autokarbis kihutada... Ta rääkis sellest, kuidas nende juurde tunginud tänavate tulede heledad kiired, kuidas see neid lõbustanud ja kuidas nad öösise vaikse jõe õrna jahedust nautinud...

Selle järele ta jutustas vaimustusega peatusist, kus nad autost väljunud ja end rahvamurru hulka poetanud, ja salapärastest all-linna kõrtsidest, kus hallpäised mängijad haruldaselt häil viiuleil mänginud ja kelle kauneid viise noorte naisiluduste õrnad, imekenad hääled saatnud...

Tema ilmselt liialdatud ning värvirikkalt ettekantud lugudes polnud midagi, mis võinuks olla vale. Ent kui muinasjutuline tema veste vahel ka polnud, ometi olid selle üksikasjad muutmatult reaalsed, nii et ma ei märganud neis kordagi vastolusid. Ka olid kõik tema tundepuhangud, milledel ta

Järg 10 lhk.

Veepuuduse aja!